

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalan

Ecevit: «CHP, toprak reformunu ger-
çekleştirecek» dedi. — Gazeteler —

TOPRAK REFORMU !

Saf meyva suyu yalnız **FRUKO**'da

Fruko portakal nefistir.
Mevsiminde saf portakal tadını
yudumlamak için Fruko-Portakal
içiniz. Sıhhatin yolu Fruko'dan geçer.
Fruko vitamin doludur.

Fruko FRUKO - TAMEK Meyva Suları Sanayii A.Ş. Fabrikalarında Şişelenmektedir.

AJANSTEK F-69/445

(Ajans Tek : F - 69/445 — 153)

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 40 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Eylül 1969

Yorgan kavgası veya seçim mücadelesi

S EÇİMLER yaklaştıkça heyecanı da artıyor. Fenerbahçe ile Galatasaray şampiyonluk maçına hazırlanıyorlar gibi bir hava var ortamta... Üstelik de futbol maçında bir takım ne kadar kuvvetli olursa olsun:

— Top yuvarlaktır, kimin kazana-
cağı belli olmaz, denir. Seçim ma-
çında yuvarlık top da yok ortada...
Kimin kazanaacağı, kimin kaybedece-
ği, kimin gol yiyeceği belli... Yirmi
yılı aşkın bir zamandan beri kim
kazanırsa yine o kazanacak, kim
kaybediyorsa yine o kaybedecek...
Batalıklı dönmüş bir sahada, ça-
mura bulanmış oyuncular, birbirle-
rine tekme tokat atarak, çelme ta-
kop küfrederek uğraşip dururlar:

- Namussuz..
- Sensin namussuz..
- Sömürücü..
- Sensin sömürücü..

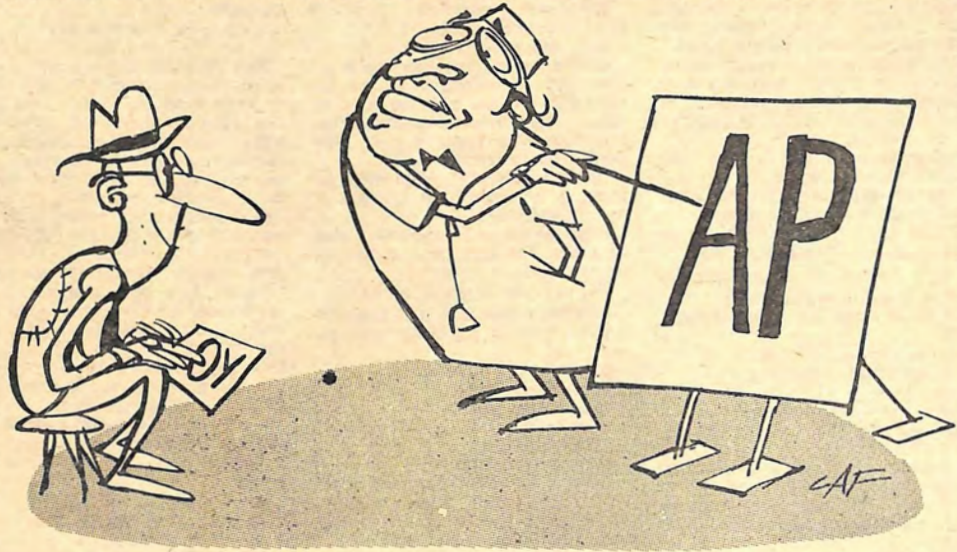
Üçbin kişilik bir aday kadrosu, seçimler yaklaştıkça heyecanlanarak yerlerinde esiniyorlar. Yalnız onlar mı? Yâran, akraba, taallükler, tam-dik, eş, dost da kendilerine göre tasarılar dalmışlar... Kimisi Belediye'den çıkartacak imar durumunu düşünüyor, kimisi bir benzin istasyonuna talip, kimisi yönetim kuruluna bir koltuk hülûsında, kimisi devlet kurumlarında birinde iyi-ce maaşlı bir memuriyet kapmak sevdasında, kimisi hükûmetin içinde bir adamın bulunus diye hesaplar...

Ya vatandaş?

Bu hengâme ortasında şaşkın.. ve
sağdan soldan gelen baskılardan
bezgin:

— Yorgan gitse de kavga bitse..
diye düşünüyor.

Raflarda dizi dizi duran kanunlara bakarsanız vatandaş oyunu serbestçe kullanmak hakkına sahiptir, ama kanun kitapları raflarda kalır bizim ülkemizde... Vatandaşın üstü-

VATANDAŞ — DP!..

ne öylesine baskılar biniyor ki serbest ve bağımsız iradesini kullanması pek mümkün değil... Geçenlerde gazeteler yazdılar: Güneydoğu Anadolu'da bir ağa sahip olduğu köyü 800.000 liraya satmış...

Evet, yanlış işitmediniz 800.000 liraya satmış köyü...

İçindeki tarlalarla, ağaçlarla, evlerle, insanlarla, köpeklerle, tavuklarla, ördeklerle, koyunlar ve ineklerle sekizyüz bine okuttuktan sonra köyü:

— Mebus olacağım.. demiş.

Ve koymuş adaylığını...

Şimdi hangi siyasî parti cebinde sekizyüz bin papel bulunan bu deşetli ağayı aday yapmak istemez?

Okuma yazma bilmez köylüler mütegalibe baskısından oylarını serbestçe kullanamazlar, okuma yazma bilen vatandaş ne yapar ki?... Her bir köşede bir tuzak, her bir köşede bir tehdit... İktidar partisi hesabına çalışmayan polis sürgünden

korkar; kaymakam, emniyet müdürü gibi makam sahipleri:

— Aman şu kavganın ucu bana da bulaşmasın. diye çekinir...

Parayla oy satın alınır, satın alınmazsa da altından sopa gösterilir vatandaş... Esnaf ise Belediyeler başı dener girer, öğretilmesinlettisile... Seçim kazanma hırsı, iktidar ihtirası öylesine bürümüştür ki politikacının gözlerini, kanun, adalet, yasa, nizam hakketire... Düşünün ki Akkaba bile bu hengamedepayını almıştır. İktidarın keyfine göre yayın yapmadığı için dergimize baskı yapmaya yönelmiştir iktidarsahipleri... Bir elde binlerce liraresmi reklâm hakkını Akkaba'dan keserek kanakalayıcılar dağtan yetkikiler seçim güvenciliği hiç indirmek yolunda pervasızdır.

Kalemiyle, fırçasıyla, adıyla, yazarlarıyla, çizerleriyle bütün Türkiye'nin gözleri önünde kürsü kurmuş

Akbaba gibi bir dergiye baskı yapanlar, tek tek vatandaşlara neler yapmazlar?

Ve elinde bir tek oyuyla zavallı
vatandaş ortada şaşkın...

Tehdit, şantaj, baskı, korku ortamında kol geziyor...

**Bu mudur demokrasinin erdemi?
Hayır!**

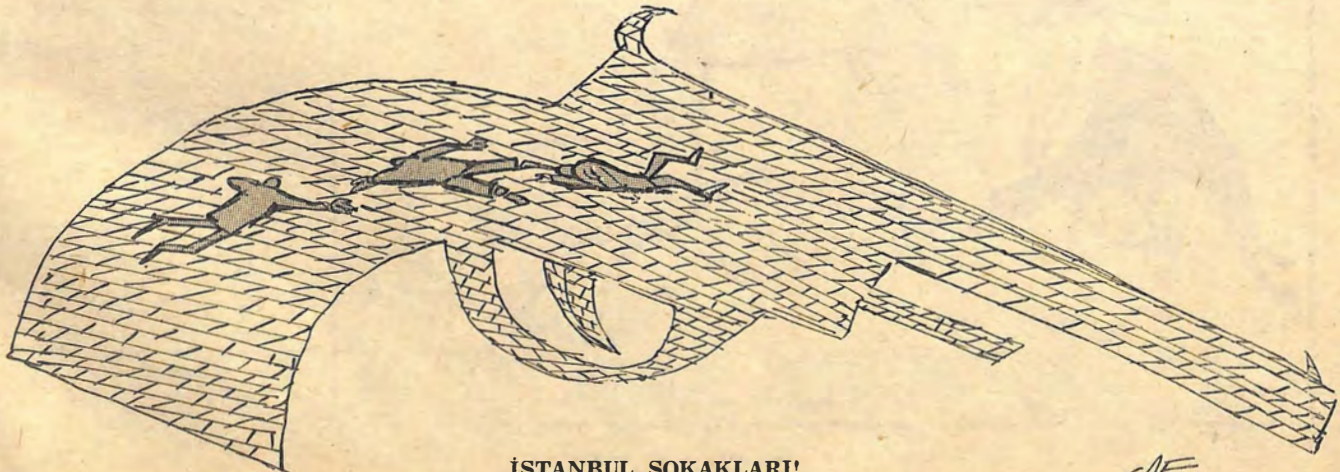
Demokrasi, demokrasiye lâyık olanların rejimidir, yasalara saygı

İktidarı rejimlerin, yasadışı bir süreçle gösteren, kanunlara boyun eğenlerin rejimidir. Ama bütün bunları rafa kaldırıp demokrasiyi vatandaşlara baskı rejimi niteliğine sürükleyenler en büyük kötülüğü önce demokrasiye ve sonra kendilerine yaptıklarını bil-melirdirler...

Çünkü bu rejimi çıkmaza sürükleyenler rejimle birlikte sürüklenip yuvarlanacaklarını akıl etmelidirler. Bu kadar akli herkese verecek kadar yakın tecrübelerimiz var tarihimizde...

AKBABA

İstanbul, kabadayılar şehri oldu. — Gazeteler —

İSTANBUL SOKAKLARI!

iki hikāye

Muzaffer İZGÜ

— Bizim ilin milletvekili Ebuzittin beyin üstüne yoktur. Yoktur ki, heç yoktur. Tüm milletvekilleri bir araya gelseler, eline su dökemezler. Ebuzittin beyimizin yapmayacağı, yapamıyacağı iş yoktur. Duttuğu dalı goparı bizim Ebuzittin bey. Ağzı lâf yapmasını bilmez, hattâ iki kelimeyi bir araya getirip konuşmasını bile bilmez. Ama, dürüsttür Ebuzittin bey. O kadar dürüsttür ki, heç bi şeye, hemen ilk başından: «He!» demez.

«Olur yaparım, ben bu işin üstesinden gelirim» demez.

Dürüstlüğünden, yazmaz heç bi dileği çıkara paketinin ardına. Onun, bi gara gaplı defteri vardır, bir de boyalı galemi. Farzımuhal, biz:

«Bey su işi» mi dedik, önce bir durur, sonra gafasını geçirir: «Demek su işi ha?» diye tekrarlar. Biz:

«Evet bey, su işi!» derik.

Bi kez daha sorar:

«Su işi?»

«Evet bey su işi!..»

Hemen oracıkta, öteki milletvekilleri gibi:

«Tamam köylü gardaşlarım, suyunu olmuş bilin!» demez.

Düşünür, düşünür, sonra dutar gara gaplı defterin su sayfasını açar, oraya:

«Mülkî'nın su işi» diyerekden yazar. İş de sıkı dutar ha...

«Gaç metrodan gelecek?»

«Depo nerye kurulacak?»

«Kaç çeşme gonacak?»

«Gaç inç borular kullanılacak?»

«De hele gezdirin beni bi yol şu su yerinde!»

Ebuzittin bey yorulmaz, bizle diğer yollara, gaynağa kadar gelir. Gaynağın grotisini çıkarır, su borusunun gedeceği yolu tesbit eder, depunun yeri, çeşmelerin yeri, bir bir

resimleri çizer. Çok güzel bir plân çıkarır köy odasında. Akıl da verir, çünkü çok akıllı adam:

«Çeşmenin birini burya goymayıp, şurya goyak!»

«Depoyu bu depeye deel, garşı depeye oturturak!» diye.

Ardından konuşur:

«Bakın arkadaşlar, ben öteki arkadaşlara benzemem, burda he derim, orda yalancı çıkarım, sona bi daha yüzünüze nasıl bakarım? İşinizi Angara'da yapar yapmaz size hemen tel salarım!»

Ebuzittin beyin teli geldi miydi tamam, o iş hemen o ay içinde başlıyor demektir.

Köye köprü mü yapılacak, açar Ebuzittin bey gara gaplı defterinin köprü sayfasını, yazar:

«Kırpıklı'nın köprüsü!..»

Yorulmaz Ebuzittin bey, gelir bizimle köprünün yapılacağı yere gider.

«Demek bura ha?» der.

«Bura bey» derik.

«Gaç metro olsun?»

«Sen bilin bey!»

«Yükseklik?»

«Onu da sen bilin bey!»

Oturur, defterine köprünün bi güzel plânını çizer. Sona, üşenmez, çöplernen, deyneklerden bir de köprünün modelini yapar:

«Eyi mi?» der.

«Eyi!» derik.

«Yalnız arkadaşlar, der yine, ben öteki arkadaşlara benzemem. Burda he derim, orda yalancı çıkarım, sona bi daha yüzünüze nasıl bakarım? İşinizi Angara'da yapar yapmaz size tel salarım.»

Mümkünatı yoktur Ebuzittin beyin —he— teli gelsin de, iş —he— olmasın. Çok sürse tel geldikten sonra bir ay, bir ay sonra o iş tamam başlamıştır.

Erkek adamdır Ebuzittin bey, doğru adamdır Ebuzittin bey, yalan söylemez Ebuzittin bey, beş vakit namazında niyazındadır Ebuzittin bey, bizim temelli milletvekilimizdir Ebuzittin bey!..

Yaşa varol Ebuzittin bey!..

Ben Ebuzittin Doğruyapar... Falanca ilin milletvekiliyim. Her devre seçer beni ilim. Sever beni köylüm. Benim ağzım lâf yapmasını bilmez, ama elim iş tutmasını bilir. Seçimleri hademeler sayesinde kazanırım ben... Evet, bildiğiniz hademeler, odacılar sayesinde... Efendim, koskocaman örgüt kurdum ben, FBI gibi, CIA gibi... Örgütüm var benim. Ajanlarım bu hademeler veya odacılar. Herbiri benim birer fedayim. Ama ben de görürüm fedayilerimi, aylık veririm, prim veririm, önemli işler içinse ikramiye veririm. Haber başı onbeş kâğıt. Hani ya, Angara'daki bir hademe için onbeş lira az buz bir para değildir. Çok işine yarar onun bu para. Tekmil üstüne teknil yağar bizim eve akşamları:

«Efendim Ebuzittin bey orada mı?»

«Kimsiniz?»

«Ben Millî'nin hademesi Şerif!»

«Söyle Şerif, benim.»

«Ebuzittin bey tamam, sizin o Çançul köyünün okul işi tamam, müsteşar beyin imzaladığı evrakı şube müdürlüğüne ben götürdüm. İlhiniz onsekiz köy okulu için sekiz yüz liralık karar çıktı. Yarın postalanıyormuş, postalama işindeki hademe Hayri söyledi...»

«Güzel, çok güzel... Sana iki prim, Hayri'ye bir prim, isminizin karşısına kaydettim...»

Ondan sonra açarım postaneyi:

«Alo, burası falanca abonemiz. E-

fendim şimdi bir tel yazar mısınız? Evet efendim, Çançul Köyü Muhtarlığına. Sizin okul işini Bakana iyice direktör yaptım. Önce Bakan mırın kırın etti ama, otoritemi kullandım. Köylü kardeşlerimin gözlerinden öperim. Emrinizdeki Ebuzittin kardeşiniz...

Yazdınız mı efendim. Evet, şimdi ikinci tel, Şemset Muhtarlığına... Yaz kardeşim, evet, sizin okul işi tamam. Önce Bakan hık mık etti ama, sonunda dedim bu iş ya olur, ya da... Mecbur oldu, yaptı. Köylü kardeşlerimin gözlerinden öper hayır dualarını beklerim. Kulunuz Ebuzittin.

Biraz sonra telefonun zili tekrar çalar:

«Alo, Ebuzittin bey orada mı?»

«Kimsiniz?»

«Ben Bayındırlığın Murtaza'sı!»

«Söyle Murtaza!»

«Beyim sizin il köy yolları için onyedi milyonluk tahsisatı Bakan imzaladı. Bana haberi ikinci kısımdaki Hurşit letti. Doğruluk derecesini Bayram'dan araştırdım, doğru mu?»

«Çok sağol, sana üç prim, Hurşit'e iki prim, Bayram'a bir prim. Ayrıca sana bir de ikramiye...»

«Sağol beyim.»

«Şimdi sen telefonu kapa da, be, telleri yazdırayım. Alo, postahane, evet efendim, onaltı tane tel yazacağız, abone numaram falan falan... Yaz kızım, Kuyusuz Köyü Muhtarlığına. Sizin yol işini uzun uğraşlardan sonra hallettim. Bakana kalacak olsa, gelecek beş yıllık plâna bile alınmamış. Ama ben ağırlığımı koyunca, hemen işiniz oluverdi. Gerçi sizleri bu konuda iki yıl beklettim ama, kusuruma bakmayın. Köylü kardeşlerimin hepsinin, büyüklerin ellerinden, küçüklerin gözlerinden öperim. Köylünüz Ebuzittin.

Şimdi ikinci tel, Horozlu Köyü Muhtarlığına...

İşte böylece alır benim telimi köylü, ondan sonra:

«Ulan şu Ebuzittin bey yok mu, ne adam ne adam, duymadık daha teli gelsin de, hemen ardından dediği iş yapılmasın. Efendim dirayetli, efendim oturaklı, efendim namuslu, efendim dürüst, efendim iş yapar...» der.

Yok ha, sakın Bakanlık koridorlarını aşındırdığını, ikide bir genel müdür, müsteşar, Bakan huzuruna çıktığını sanmayın. Hiç mi hiç uğramam öyle yerlere. Bilirim ki, her iş plâna alınmış, zamanı gelince yapılacaktır. İşte ben bundan faydalanırım. Tek görevim, zamanında haberi alıp, teli çekmektir...

Sağolsun köylüm, yapılmayan iş için hiç mi hiç gıcınmaz:

«Ebuzittin bey olduktan sonra mutlaka halleder, der, iki yıl, üç yıl, beş yıl, ama mutlaka halleder Ebuzittin bey!»

Çekilen teller için de:

«Sağolsun Ebuzittin bey! O olmasaydı, biz zor gördük yolu, biz zor gördük köprüyü, biz zor gördük okulu!» derler.

Ne diyeyim, alan memnun, veren memnun...

Muzaffer İZGÜ

✱

Parça mı dayanır!

Yedek parça karborsaya düşmüş! Bunun böyle olacağı çok öncelerden belliydi zaten.

Ön seçimi kaybeden bozular, kontenjandan listeye girebilmek için soluğu Genel Merkezde alır.

Kontenjandan listeye giremeyen bozular, soluğu rakip partilerde alır.

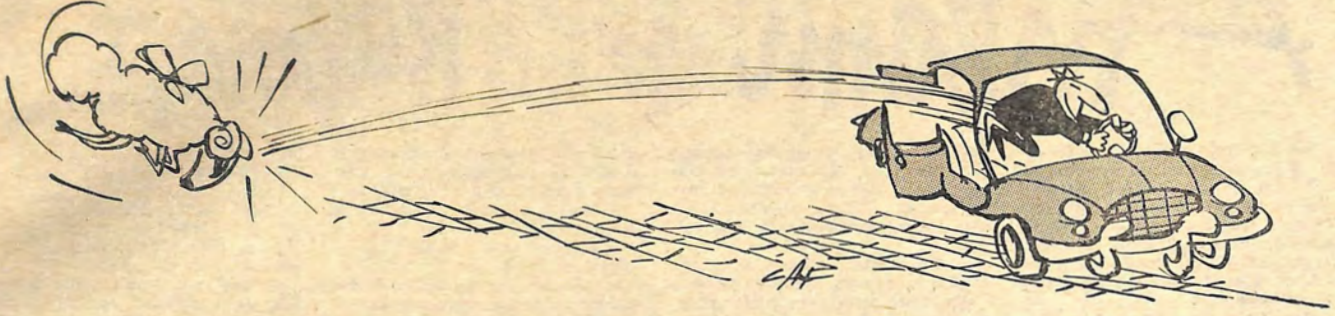
Listenin geri sıralarında kalan bozular, bağımsız adaylık için soluğu Yüksek Seçim Kurulunda alır.

Eee, söyleyin Allah aşkına... Bunca bozulmaya yedek parça mı dayanır?

Bir semerci adaylığını koydu. — Gazeteler —

YAZIŞIZ

Yazısız

DOĞUM

1969 seçim arefesinde «Bildirge» adıyla bir kelime doğmuştur.

Partilerin yapacakları işlere ait vaatlerini derledikleri bir belge olan Bildirge, politikacıların gerçek niyetlerini bildirmeyip «uydur uydur cebi doldur» zihniyeti ile teşekkül ettiğinden, parti çevrelerinde «Uydurğa» göbek adıyla anılmaya başlanmıştır.

KAYIP

25 yıldır aranan Refah maalesef henüz bulunamamıştır.

Görenlerin insaniyet namına en yakın Devlet Planlama Şubesine haber vermeleri rica olunur.

TEŞEKKÜR

Yakalandığım amansız «İşsizlik» hastalığından beni kurtaran Alman İş ve İşçi Bulma Kurumu mensuplarına teşekkürü borç bilirim.

İmza: Kıdemli bir işsiz.

ÇOK ACI BİR ÖLÜM

Bakım, ilgi ve ihtimama rağmen vâki ölüm hâdiseleri için «Acı bir ölüm» deyiminin gazete-lerde kullanılması yerinde ve doğru olmakla beraber «Çok acı bir ölüm» başlığının yalnız ve yalnız Anadolu'da doktorsuzluk, bakımsızlık, ilâcsızlık yüzünden ölen yurttaşlarımıza mahsus bir deyim olarak kullanılmasını kamu oyunundan ve kamu vicdanından elimizde mevcut tüm kanun maddeleriyle talep ederiz.

Adalet Mekanizması Derneği

DUYURU

Dünyamızı temiz tutalım.
Yere ve Ay'a çöp atmayalım...

İYİ AHLÂK DERNEĞİ

ARANIYOR

Memlekette okunacak bir gazete aranıyor. Para önemli değil, yeter ki böyle bir gazete bulunabilsin.

TAVZİH

Her ne kadar buğday «kökü içinde taneleri dışarıda» bir bitki ise de son 20 yıldır yediğimiz buğdayların devamlı yabancı ülkeler tarafından bize uzatılması dolayısıyla, buğdayın, kökü dışarıda taneleri içinde bir bitki olduğu şeklinde yanlış bir zehap uyanmıştır. Tavzih ederiz.

DÜNYA BANKASINDAN BİLDİRİLMİŞTİR

Batı Almanya'nın 5 milyon mark, Fransa'nın 10 milyon frank, İtalya'nın 50 milyon liret, Hollanda'nın 15 milyon florin, Japonya'nın 10 milyon yen, İspanya'nın 2 milyon peçetas, İsveç'in 1 milyon krun, İngiltere'nin 1 milyon sterlin, Portekiz'in 3 milyon eskudos tutarında ortaya attıkları «İstanbul Köprüsü Kredi Kuponları» nı biriktirip bunlardan 2 milyar adet toplamış olarak Bankamızın merkez şubesine başvuran hükümete söz konusu pay kuponları karşılığında bir köprü hediye edilecektir.

Türkiye'de birliği sağlayacak tek parti
Birlik Partisi imiş. — Gazeteler —

— Oooo.. Biz birliği sağlamaya başlamışız bile!..

DERT NAKLEDİLECEK

Her 4 yılda bir yapılan seçimlerde olduğu gibi bu defa da kaybolmak üzere olan nesilden, yeni seçmen durumuna geçen genç nesle külliyetli miktarda dert nakledilecektir.

Geçimleri 4 yılda bir dert nakliyatçılığı olan memleketimizin tanınmış ve güçlü kişilerinin bu defa da «dert nakli» ihalesine katılmak üzere tekliflerini Ankara'ya göndermeleri mercurdur.

ALÂKA KESME

Burun ameliyatı yaptırmış, yüzünün derisini çektiirmiş, saçının rengini de iyice değiştirmiş olmakla ilgili dolayısıyla kendimle hiçbir alâkam kalmadığını gördüğüm lüzum üzerine eşe, dosta, tanıdığa bildiririm.

DÜZELTME

Akbaba'nın geçen sayısında MHP'nin pek sayın liderinden «boşbuğ» diye söz edilmiştir. Mürettep hatâsından ötürü özür diler «boş» değil «baş» buğ olarak düzeltilir.

ANKET SONUCU

Seçmenler arasında «Kime neden oy veriniz?» diye yapılan anket sonunda anketçiler kurulu üyelerinden 40 yaşındaki bir zatın notları arasında çocukluktan aklında kalma bir manzumayla şöyle bir not düştüğü görülmüştür:

- Komşu, komşu huuu!
- Kim geldi?
- Demokrasi geldi.
- Ne getirdi?
- İncik boncuk.
- Kime kime?
- Sana, bana.
- Daha kime?
- Kara kediye. (Sermayeyi kediye yüklemiş olan hazineye.)
- Kara kedi nerede?
- Suya gitti.
- Su nerede?
- İnek içti.
- İnek nerede?
- Dağa kaçtı.
- Dağ nerede?
- Ormanlarıyla beraber yandı, bitti kül oldu.

Reşit AŞÇIOĞLU

Anlaman Kalmaz

VEDAT SAYGEL

JŞ döndü bizim evin bulundu-
ğu çıkmaz sokağa adımı at-
tım ki, yer yerinden oynuyor!
Üstümüzdeki komşunun çocukları,
bahçeli evin çocuklarıyla birlik ol-
muşlar, araya da bakkalın kızını al-
mışlar, kız bağırarak ellerine geçir-
dikleri ağaç dallarıyla veriyorlar
birbirlerine!

Popolarına birer tokat atıp, döv-
üşleri güç belâ ayırarak:

— Çok ayıp, dedim. Kardeş kar-
deş oynamak varken, kavga etmeye
utanmıyor musunuz?

Yüzü sıyrıklarla dolu yumurcak-
lardan biri sırıttı:

— Dövüşmüyoruz ki...

— Ya ne yapıyorsunuz?

— Gazinoculuk oynuyoruz.

Gazinoculuk oynuyorlarmış!... Ya-
lana da şerbetli yumurcaklar!

— Peki, bakkalın kızını kim ağılat-
tı?

Bir başka yumurcak burkulan ba-
cağını oğuşturarak cevap verdi:

— Bakkalın kızı değil ki o...

Telaştan tanımadığım bir kızı, bak-
kalın kızına benzetmişim demek.

— Kimin kızı?

Birbirlerine bakıp kırıdastılar:

— İmanın karısı!

Hayretimi gizlemeye çalışarak,
kendimi toparladım:

— İmanın kız diyecektiniz her
halde...

— Hayır, imanın karısı!

Günümüzün çocuklarının üstüne
fazla varılmaya gelmediğini bildiğim
için:

— Peki, dedim. İmanın kızı değil,
karısı olsun. Neden ağlatıyorsunuz
kadıncağımı?

— Ağlamıyor ki, konser veriyor!

— Siz niye dallarla sopalarla biri-
birinize girdiniz?

— Biz iki takımız, dedi çocuklar-
dan biri. Bir kısmımız imanın karı-
sını dinlemek için gazinoya geldi,
bir kısmımız imanın karısını sah-
neden indirmek için hareket geçti!

— Elbette geçerler ya... Falanca-
nın filancanın karısı yerine bir baş-
ka kızı sahneye çıkarsaydınız, böy-
le tatsızlıklar olmazdı.

— Ohoo, dedi çilli suratlı biri. O-
yunun tadı kalmaz o zaman. Neden

dersen, imanın karısı diye reklam
yapmadın mı, gazinoya kimsecik-
ler gelmez. Kimse gelmedi mi kav-
ga çıkmaz. Kavga çıkmadı mı, bi-
zim oyunun gazinoculukla ilgisi kal-
maz!

— Eh, dedim, madem gerçekten
dövüşmüyorsunuz, oynayın öyleyse...

Sözümüne gazinonun çığırkanlığı-
nı yapan çocuk:

— Sahnelerimizin kadife sesli kı-
zı, milli göbek ekibimizin oryantal
yıldızı, basınının tek konusu, ima-
nın masum karısı gazinomuzda
hem eski kocasını anlatacak, hem en
içli şarkılarını okuyacaktır! diye ya-
rıda kalan oyunlarına yeniden baş-
larken sıyrıldım aralarından.

Yanlış değerlendirmelerin çocuk-
lar üstünde yarattığı etkiyi düşün-
erek yürürken, yanından geçtiğim ah-
şap evin kapısının açılmasıyla, üstü
başı yırtılmış bir sürü çocuğun so-
kağa dökülmesi bir oldu! Ağlama
seslerinin küfürlere, küfürlerin teh-
ditlere karıştığı kalabalığa dalıp, ya-
pıştım yere düşen birkaç çocuğun
üstüne düşenlerin kulaklarına:

— Ayrılın bakiim, birbirinizle dö-
vüşmeye utanmıyor musunuz?

Kulağını elime kapırmış olanlar-
dan biri:

— Kim dövüşüyor be! diye burnu-
nu çekti.

— Dövüşmeyip ne yapıyorsunuz
sanki? Yoksa siz de imanın karısı
yüzünden mi birbirinize girdiniz?

— Okulculuk oynuyoruz, diye ce-
vap verdi bir başkası.

Şöyle çevreme bir baktım, evin
bütün camları yerde! Beynim attı!
Bir emekli maaşıyla geçinmeye ça-
lışan ev sahibi yetmişlik Hüsnü bey
evinin durumunu görse, garanti
kalbten giderdi!

Yerdeki cam kırıklarını göstere-
rek çıktım:

— Burası dingonun ahırını mı be?

— Yok, dedi biri, üniversite!...

Zamane çocuklarının oyunlarına
insan akıl da erdiremiyor. Doğruyu
yanlıştan ayırdetmeyi öğretmek a-
macıyla:

— Bakın, dedim, madem okulcu-
luk oynuyorsunuz, madem burası
üniversite ve sizler de yüksek öğ-

renim gençliğini temsil ediyorsunuz,
o halde ne yapmanız, nasıl davran-
manız gerektiğini de bileceksiniz.

— Biliyoruz, dedi arkadaşlarının
altından kalkanlardan biri.

— Bildiğini anlat bakalım!

Şaşaladı oğlan:

— Başından mı anlatayım, yoksa
kaldığımız yerden sonrasını mı?

— Başından anlat.

Çevremizdeki çocuk kalabalığını
üçer beşer kişilik gruplara ayırarak
başladı anlatmaya:

— Burası üniversite, tamam mı?

— Diyelim tamam.

— Bunlar toplum polisi, bunlar sı-
nava girmek isteyen öğrenciler, bun-
lar sınava karşı çıkan öğrenciler.

Her iki tarafın da sağıcı var, sol-
cusu var, immetçisi var. Toplum
polisi kapıları tuttu, bu arkadaşlar
sınava girince kıyamet koptu! Kisa
bir çatışmadan sonra komandolar
binayı işgal etti, derken bizimkiler
yetiştirip, komandoları püskürttü.

Sonra...

Belli ki, yüksek öğrenimi kılıçlı
kalkanlı, atlı silahlı çocuk kitapla-
rıyla karıştırmış keratalar.

— Oynayacaksanız insan gibi oy-
nayın, dedim. Büyüklere taklit et-
meye utanmıyor musunuz siz?

Çılız bir ses duyuldu:

— Biz neden utanalım? Çocukları
taklit eden büyüklere utansın!

Bir şeyler söylememe vakit kal-
madan birinin:

— Çeneyi bırakın ulan, içeri girin
terimiz kurumadan devam edelim,
diye bağırmasıyla iskelete dönen e-
ve doluşup, kapıyı suratıma çarpi-
verdi!

Lâ havle çekerek köseyi döndüm
ki, az ötede kazık gibi üç dört genç
namazlı, boylu boyunca yerde yatan
iki kişinin başında sille tokat biri-
birlerine girmişler!

— Yahü ne yapıyorsunuz? diye fır-
larken komşulardan biri koluma ya-
pışıp:

— Onları bırak, dedi, çocuklar
rangsterlik oynuyorlar. Sizin evde
ne oluyor, koş da asıl onu öğren!

— Ne var bizim evde?

— Ne olduğunu kimse anlayama-
dı ki... Tam üç saatir bir patırtı,
bir gürültü eğlence desek, eğlenceye
benzemiyor, kavga desek, kavgayı
andırıyor.

Korkuyla sordum:

— Gidip baksaydınız keşke...

— Gittik. Zile bastık, kapıyı yum-
rukladık ama, kendi seslerinden ka-
pıyı duymuyorlar ki...

Tabanları kaldırmamla kapıyı o-
muzlayıp içeri dalmam bir oldu!

Girdim ki, çocukların yatak odası-

dan geldiğini sandığım bağırışları
bir yana, bizim ev sanki yağma e-
dilmiş! Holdeki divan başaşağı e-
dilmiş, yatakları kapının önüne se-
rilmiş, ortadaki masa mutfağa ta-
şınmış, büfe banyoya konmuş... Kı-
rık dökükler de cabası!

Garanti eve hirsız girdi, çocuk-
ları yatak odasına kilitledi! Kulak-
larını tıkayıp yatak odasına gir-
dim, ne göreyim? Aşağı katın kom-
şu çocuklarını da aralarına alan bi-
zim veteler, anlaşılmaz bir şeyler
söylenip duruyorlar mı?

Bütün gücümü toplayıp:

— Susun ulan! diye bağırdım. Ne
yapıyorsunuz burada?

Kisa bir sessizlikten sonra bizim
büyük oğlan cevap verdi:

— Politikacılık oynuyoruz.

— İnsan gibi oynamayı bilmez mi-
siniz siz? Bu bağırış çağırış ne?

— Seçim propagandası...

— Ne seçimi?...

Aşağı komşunun oğlu bizimkiler-
den hem daha büyük, hem daha a-
kıllıdır:

— Sizin daire bir ülke, biz de o
ülkenin siyasi partileriyiz, diye baş-
ladı oğlan.

Bağırmaşa katılmayan üç küçük
çocuğu gösterip sordum:

— Peki, bunlar?...

— Onlar vatandaş. Her yarım sa-
atte bir evi düzene sokmak için se-
çim yapıyoruz, kazanan partiyi ken-
di haline bırakıyoruz. Sonra yeni se-
çimin saati geliyor, yeniden propa-
gandaya girişiliyoruz.

Sinirimi belli etmemeye çalışarak
sordum:

— Hanginiz evin içini bu hale ge-
tirdiniz?

Bir ağızdan cevap verdiler:

— Hepimiz!

Sonra bizim büyük aklıcadı:

— Önce Halk Partisi kazanmıştı...

— Ne yaptı o?

— Daireyi güzelleştirmek için ya-
tıkları kapının yanına yığdı, divanı
ters yüz etti!

— Peki, masayı mutfağa, büfeyi
banyoya kim soktu?

— At Partisi...

— O kırık dökükler?...

— Koç Partisinin marifeti!

— Peki, anneniz hangi cehenneme
gitti! diye bağırdım, yüzüz yüzüz
sırtta aşağı komşunun ortancası:

— O, ihtilâlde devrildi!

Meğer çocuklara başa çıkamayın-
ca, başını alıp komşuya kaçmış ka-
dıncağız.

— Haydi bakalım, dedim, maska-
ralığa paydos! Çabucak yerli yeri-
ne koyun eşyayı!

— Bize bir saat izin verin, eski-
sinden güzel yapalım, dediler.

— Haydi öyleyse...

Bir saat değil, birkaç gün geçti
aradan. Gündüz dairede başımı din-
liyorum, akşam bizim sokağa gir-
dim mi, öfkeden tırnaklarımı kemi-
riyorum! Sekiz ağız birden açılıp,
hepsi aynı anda ayrı ayrı şeyler söy-
lemiyor mu, işte o deli ediyor in-
sanı! Geçen akşam kapılarını vurup:

— Ulan, dedim, evi memlekete
benzettiniz kadar benzettiniz. Bâ-
rı birer birer konuşun da, kafamız
dinleyelim!

Kimin olduğuna anlayamadığım
bir ses içerden cevap verdi:

— Kimin ne dediği anlaşılırsa, se-
çimlerin anlamı kalmaz ki!...

Hayırlısıyla seçimi bitirip, evi e-
ski haline getirirler, bir daha politi-
kacılık mı oynatırım, seçimlere mi
sokarım kerataları?

Vedat SAYGEL

Bir oy 500 liraya satıldı.

— Gazeteler —

— Vay canına, memlekette hakikaten pahalık varmış!..

YELPAZE

REFİK ERDURAN

KOKLAŞA KOKLAŞA...

YURDUMUZDA bazı kafalar-
dan bir değil, on ses çık-
maya başladığı ve sözüm-
ona tartışmaların gitgide kızıştı-
ğı bugünlerde yapılması pek ilgi-
çekici olabilecek bir deneme var.

İçinde birkaç kişinin tartış-
makta olduğu herhangi bir odaya
girin. (Tartışma konusu önemli
değil; politika da olabilir, pazar
günkü maç da.)

İster teyple, ister not tutarak
kayda geçirin bütün konuşmaları
çaktırmadan.

Sonra, yalnız kaldığınızda, bu
konuşmaların dikkatle üstünden
geçin, her söze alıcı gözüyle ba-
kıp kendi kendinize sorun:

— Şu lâfla bir öncekinin ara-
sında sağlam bir mantık bağlan-
tı var mı? Gerçekten bu öteki-
nin cevabı sayılabilir mi?

Göreceksiniz ki mantık süzge-
cinden geçirilince «cevap» sayıl-
maya hak kazanan sözlerin yüz-
desi en kötümserleri bile şaşırt-
cak gibi:

Yüzde beşin altında!

Bu benim iddiam değil. Birçok
Avrupa ve Amerika üniversitele-
rine bağlı psikoloji uzmanlarının
yıllar yılı binlerce kişi üstünde
yaptıkları bir araştırmanın sonu-
cu.

Bilim raporu şu anda önümde.
Ana noktalarını özetleyivereyim
size.

Bir kere insanların çok büyük
çoğunluğu kendileriyle «aynı ka-
fada» olmayan kişilerle görüşme-
mek için ellerinden geleni yapı-
yorlarmış.

Bu her zaman düşünce taşına
verilen bir kararın sonucu değil
tabii. Sokaktan geçen insanları
rasgele durdurup «Siz açık fikir-
li bir kimse misiniz, düşünceleri-
nize uymayan sözleri de soğuk-
kanlılıkla dinleyebilir misiniz?»
diye sorsak, herhalde pek çoğu
cevaplarının doğruluğuna inana-
rak «Evet» diyeceklerdir.

Ama aynı insanların sık sık bir
araya geldikleri kimselerin liste-
sini çıkarın; kendi inanç ve dav-
ranışlarını aşağı yukarı paylaşı-
mayan tek kişi bulabilmeniz u-
zak ihtimaldir.

Yâni bilim raporunun belirtti-
ğine göre insanlar aslında kendi
kendileriyle çene çalmaktan hoş-
lanıyor, bunu gerçekleştirebilmek
için de kendilerine «aynalık» e-
decek ahbap çevreleri kurmaya
çalışıyorlar.

Peki, bir insan istemeyerek
kendini başka bir çevrede bulur
ya da elinde olmayarak «ayrı ka-
fada» bir kimseyle tartışmaya
girmek zorunda kalırsa nasıl
davranıyor?

Böyle bir durumdaki fizyolojik
tepkiler dikkatle incelenmiş.
Hepsi dövüş sırasındaki vücut
değişikliklerine benzer şeyler:
adrenalin ifrazının çoğalması,
tansiyonun yükselmesi, tüylerin
dökülmesi falan gibi.

Ama bu değişikliklerden biri
var ki gerçekten ilgi çekici:

«Tartışma» sırasında insanın
herhangi bir şeye dikkat etme
imkânı ve lâf duyup anlama gü-
cü çok azalıyor.

Yâni kendimize aynalık etme-
yecek biriyle karşılaştık mı gözü-
müze, kulağımıza ve beynimize
bir demir perde iniveriyor!

Görmüyoruz, duymuyoruz, an-
lamıyoruz o sırada.

Ya ne yapıyoruz?

Yine uzmanların söylediklerine
göre «tartışma» süresince insan-
ların bütün çabaları iki noktada
toplanyormuş:

1. Karşındakini değiştirmek.

2. Değişmiyorsa susturmak.

Dinlemek diye bir şey söz ko-
nusu değil!

«Ne diyor? Söylediği doğru
mu? Sakın benim şimdiye kadar
düşündüklerimde sakat bir taraf
olmasın?» diye duraklamak yok!

Biri lâf ederken öbürünün ka-
fasında çarklar takır takır dö-
nüyor:

— Ne söylesem de şu kerata-
nın kafasını değiştirsem, aynı
kendiminkine benzetsem?

Sonra öteki dil dökerken beri-
kinin beyninde aynı mekanizma
tıngırıyor:

— Ne haltetsem de bu namus-
suzun lâfını ağızına tıksam?

Ve bu maskaralığın adı tartış-
ma oluyor...

Ne tartışması yahu? Bal gibi
maskeli hırlaşma bu!

Bir kemik çevresinde dönerek
birbirlerine hurlayan iki köpek
mantıkla ne kadar ilgilise bu
durumdaki iki insanın akıllıca
bir anlaşmaya varmaları ihtima-
line de o kadar bel bağlayabili-
riz.

Raporun açığa çıkardığı bir
başka gerçek de şu:

Aralarında böyle bir «tartışma»
geçen iki insan bir daha biribir-
leriyle konuşmaktan kaçınmak i-
çin büyük çaba harcıyor, ama ilk
fırsatta aynı konuyu kendi kafa-
darlarıyla görüşmek için de ace-
le ediyorlarmış.

Yâni keyifsiz sürtüşmeden son-
ra hemen kendi çevrelerinin ılık-
lığına sığınıp rahatlatıcı bir fet-
va istiyorlar:

— Yahu, falanca ne sersem he-
rif! Filân konuda şöyle şöyle de-
dim de inat etti, hep tersini söy-
ledi. Ben de sonunda kızdım,
şöyle dedim Nasıl, iyi etmemiş
miyim?

Ve çevreden kulak okşayıcı bir
koro yükseliyor:

— Elhak, çok iyi etmişsin!

İnsan denilen yaratık henüz
bu kafa ve sinir seviyesinde işte.

Düşünün ki bu araştırma üni-
versite çevrelerinde, hep «oku-
muş» kişiler arasında yapılmış.
İncelenen tartışma konuları ise
insanların çıkarlarıyla ilgili şey-
ler değil, çoğu genel ve havadan
meseleler.

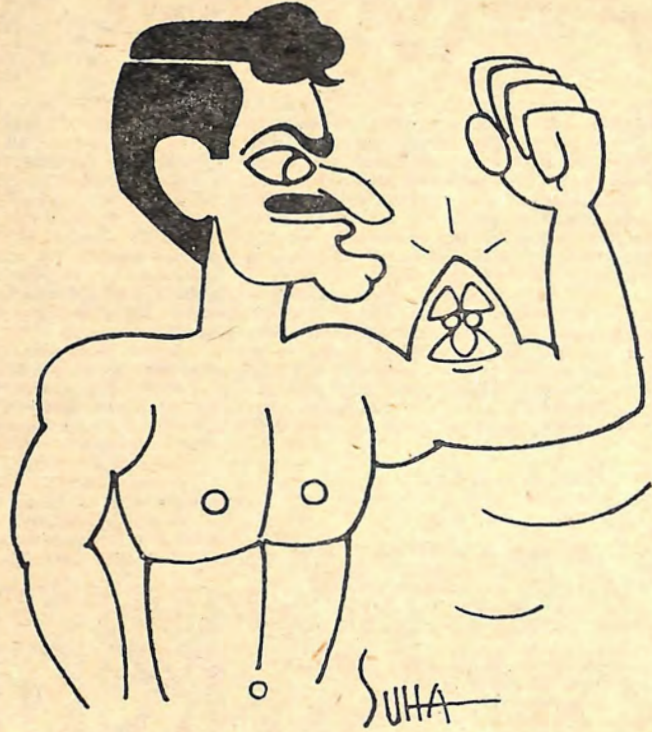
Bir de post kavgasına girilmiş
politika esnafının ağır dalaşların-
da işe yarar söz aramanın saç-
malığını düşünün.

Düşünün de şu haftalarda çev-
renizdeki patrıdan fazla sıkâ-
yetçi olmayın, sevgili vatandaş-
lar.

Kimse kimseyi ısırmadığına
şükretmeli!

Refik ERDURAN

«Ecevit, «Tek başımıza iktidara gelecek güçteyiz» dedi. — Gazeteler —

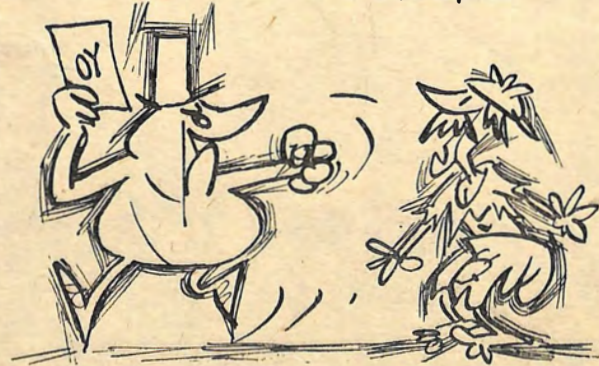

Yazısız

Bir AP. adayı köylülere kızarak; «Oylarınıza ihtiyacımız yok»
dedi. — Gazeteler —

BİR VARMİŞ...

BİR YOKMUŞ!..

HAVVA hanım, Âdem babamızın başına bir tatlı belâ olarak gelip, onu günaha sokarak cennetten kovduğundan beri kadın «onunla da onsu da yapılamayan», «deniz gibi ne içilip ne geçilen» bir varlık haline gelmiştir...

Bir bakarsınız, kimi «Tanrıya inanmasaydım kadına tapardım» der, kadını bir tanrıça, ilâhe olarak görür, kimi de onu alınır satılır bir eşya sayar, hiç değer vermez. Montherland'a soracak olursanız «kadın bir şeytandır».

İşte kadınlar böyle türlü çeşitli olduklarından, ne zaman arkalarından gitmeye kalksak, hemen ağızlarından «Ben sizin bildiğiniz kadınlardan değilim» cümlesi dökülür... «Çoğu kez erkekler bir kadının yalnızca gamzesine âşık olur fakat tümüyle evlenmek yanlışlığını yaparlar» mı?.. Öyle ya erkeğine göre kadının en güzel yeri ayrı ayrı değil midir? Hepsisi de şairin dediği gibi:

«Senin en güzel yerin
Kahverengi gözlerin»

diyecekler değil ya...

Kimi bacaklara, kimi dudaklara bayılır. Bu konuda şöyle bir fıkra vardır, yeri gelmişken hemen anlatıvereyim. Bir mecliste, yine böyle olduğu gibi «Kadının en güzel yeri neresidir?» tartışması yapılmış. Sıra Bektaşîye gelince, o içini çekerek:

«Annan mirim» demiş, «kadın olsun da neresi olursa olsun, farketmez...»

Kadın olmasa aşk, sanat, haset, kin, savaş, cinayet, moda filân olmazdı dünyada. Yani tatsız tuzsuz bir şey olurdu evren! Gazeteler habersiz kahr, şairler, yazarlar yazacak ilginç bir şey bulamaz, romantizm olmaz, kuaförler, terziler, manifaturacılar, tuhafiyeciler top atarlardı. Yaa, işte böyle... Bir erkek ne kadar mükemmel olsa yine de kadınsız yapamaz. «Yuvayı yapan dişî kuştur» diye boşunamı söylemişler Erkeğin yuvasını yapan kadındır!

İngiliz şairi Milton, hayatının son yıllarında kör olmuştur. Kendisini güzel bir kadınla evlendirirler, ama kadın çok huysuzdur, şaire bir türlü rahat vermemekte ve sık sık şairin yuvasını yapı yapıvermektedir! Şair, dostlarına dert yânnca, «karın gül gibidir» diye avutmak isterler. Milton içini çeker:

«Evet, haklısınız, doğru. Karım gül gibidir, görmüyorum ama dikenlerinden hissediyorum» diye cevap verir...

Dale Carnegie: «Bir kadının yüzünde taşıdığı ifade, sırtında taşıdığı giysiden daha önemlidir» der. Der ama sen bunu bir giydiğini bir daha giymek istemeyen bukaletün kadınlara anlat bakalım. İsterse sevgilisi kendisine, Sabih Şendil'in dediği gibi:

«En sade elbisenle gel bana
Basmadan olsun ketenden olsun
İçinde sen bulunduktan sonra
Hangi kumaştan olursa olsun.»

desin. Dinlemez ki. Kadın bu. Belli olmaz ne ya-

pacağı. Bir bakarsın, senin yanında dizlerini örtmeye kalkar, plâjda, herkesin içinde bikini mayo giyer, Orhan Veli'ye «Olmaz ki...» dedirtecek biçimde kumlarda yatar.

Kadın konusunda dünyanın ünlü ünlü şair ve yazarlarının ne dediğine şöyle bir göz gezdirelim bir de bakalım...

N. De Lenclos: «Beğenilmek arzusu kadına, sevmek ihtiyacından erken musallat olur.»

John Hay: «Üç cins mahlûk vardır ki, insan onların geldiğini samirnek gittiğini, gittiğini samirnek geldiğini görür: Diplomatlar, kadınlar ve yengeçler.»

Amuel: «Hamurunu şeytan yoğurmasaydı, kadın, ilâhların ağızına layık bir lokma olurdu.»

M. V. Beecher: «Erkek heyecanlanabildiği, kadın ise heyecanlandırabildiği sürece gençtir.»

Balzac: «En ciddi kadımlar bile birisini bedbaht ettikleri duydukları zaman insiyakî bir mehinunluk duyarlar.»

Cenap Şahabettin: «Kadın olsun, kitap olsun, cildine aldanma, içine bak.»

Refik Halit Karay: «Erkeğe yakışan bir tek mücevher vardır, kadın.»

... «Kadın, genç bir erkek için sevgili, orta

yaşlı için arkadaş, ihtiyar için de hastabakıcıdır...»

Gelelim şimdi de bizde kadının yerine. Önce sıfatlarını sayalım: «Ev uşağı, eksik etek, küll döken, cinsi lâtif, köröğlü, avrat, zenne, hatun, refika, ayal, yengeç, kepeç tutan, uşakların anası, kari, bizimki, zevce, kaşık ortağı, kaşık düşmanı, can aş, kaynatanın kızı, babamın gelini, keyvani (yemek pişiren), kilerdar, külfet, can yoldaşı, dahiliye nazırı (içişleri bakanı), eş, hayat arkadaşı, mirasta noksan, bizim paşa, ev bekçisi, ayanr kâhyası, taksim âmiri, ömür törpüsü, kurnay başkanı...»

Ayrıca genç ve güzellerine: «Tontonum, cim, yârim, sevgilim, şekerim, canım, cânânım, hayatım, canikom, bir tanem, nar tanem, nur tanem, lokumum, canımın içi, gözdem, göz beğim, kraliçem, ecem, prensesim, sultanım» diye sesleniriz.

Yaşlanınca: «Koca karı, gortumuş, söşüret (çirkin), kofter, moruk, nene» olurlar.

Çocuk bakanlarına: «Dadı, mürebbiye» adı verilir, hizmet edenlerine: «Cariye, halayık, harrem»...

Kadınlar üstüne bazı deyimler vardır. «Saçı

uzun, aklı kısa» denirdi eskiden. Ama şimdi kısa saçlı kadınlar, uzun saçlı erkekler çoğaldığından bu deyim değerini yitirdi.

«Elinin hamuruyla erkek işine karışma» derdik kadınlara yine, eskiden. Şimdiki kadınlar ellerini, hamurdan başka her şeye sokar oldular... Bütün iş yerlerinde kadınlara yer veriliyor artık. İtibar onlara. Hatta asker, komando bile oluyorlar. Bakın, bu konuda «Cumhuriyet» te Burhan Felek üstadımız ne diyor:

«... Kadınlarımız da komando olacaktırmış... Oh oh.. maşallah.. neden olmasınlar. pantolonu giydiler.. saçları kestiler... Sigarayı dudak arasına sıkıştırdılar.. şakak zülflerini uzatıp kotlet sakal dibi yaptılar.. küllhanbeyi modası, yüksek topuk yemeni giydiler... Ne kaldı erkek olmaya?.. Ufak bir fark! Ona da Allah kerim... Şimdi de komando olacaktılar. (...) — Bacılar... başka işiniz yok mu yahu! Komando ne demek? Yer basıp adam dövmek, adam kaldırmak.. size mi kaldı?.. Evvelâ şu elinizin hamurunu siliniz.. sonra eteklerinizi uzatınız.. sonra saçınızı başınızı toplayınız.. ondan sonra kadın gibi konuşup, kadın gibi giyiniz, yürümeyi, yaşamayı öğreniniz. Siz eski edebiyatta «cinsi lâtif» derlerdi.. lâtif olmaya çalışınız. Dejenere moda mecmualarındaki, dejenere mankenlerin, dejenere fotoğrafçılar tarafından çekilmiş, dejenere pozlarına bakıp kendinizi kepaze etmeyiniz!.. Sizin en büyük kuvvetiniz kadınlığınız, yani zarifliğiniz, nârinliğiniz, nazikliğinizdir. Siz onu bırakınca henüz olmamış çağla erkeğe dönersiniz. Nimize gerek «komando» luk, evde güzel yemekler yapmak, çamaşır yıkamak, ütü yapmak, nakış işlemek, dikmiş dikmek.. çocuk yapıp yetiştirmek dururken.. komandoluk nimize gerek?...»

Kadının hırçınına: «çaçaron», «eli bayraklı», «eli maşalı» denir.

Uslusuna da: «hanım hanımek», «çiti piti», «hanımefendi»...

Kadınların fedakârlıkları erkeği için saçını süpürge etmekle belli olur. Gözyaşı en büyük silâhlarıdır. Genellikle zayıf, çelimsiz gibi görünürler ama kaleyi içten fethederler ve kadının fendi erkeği yener çoğu zaman...

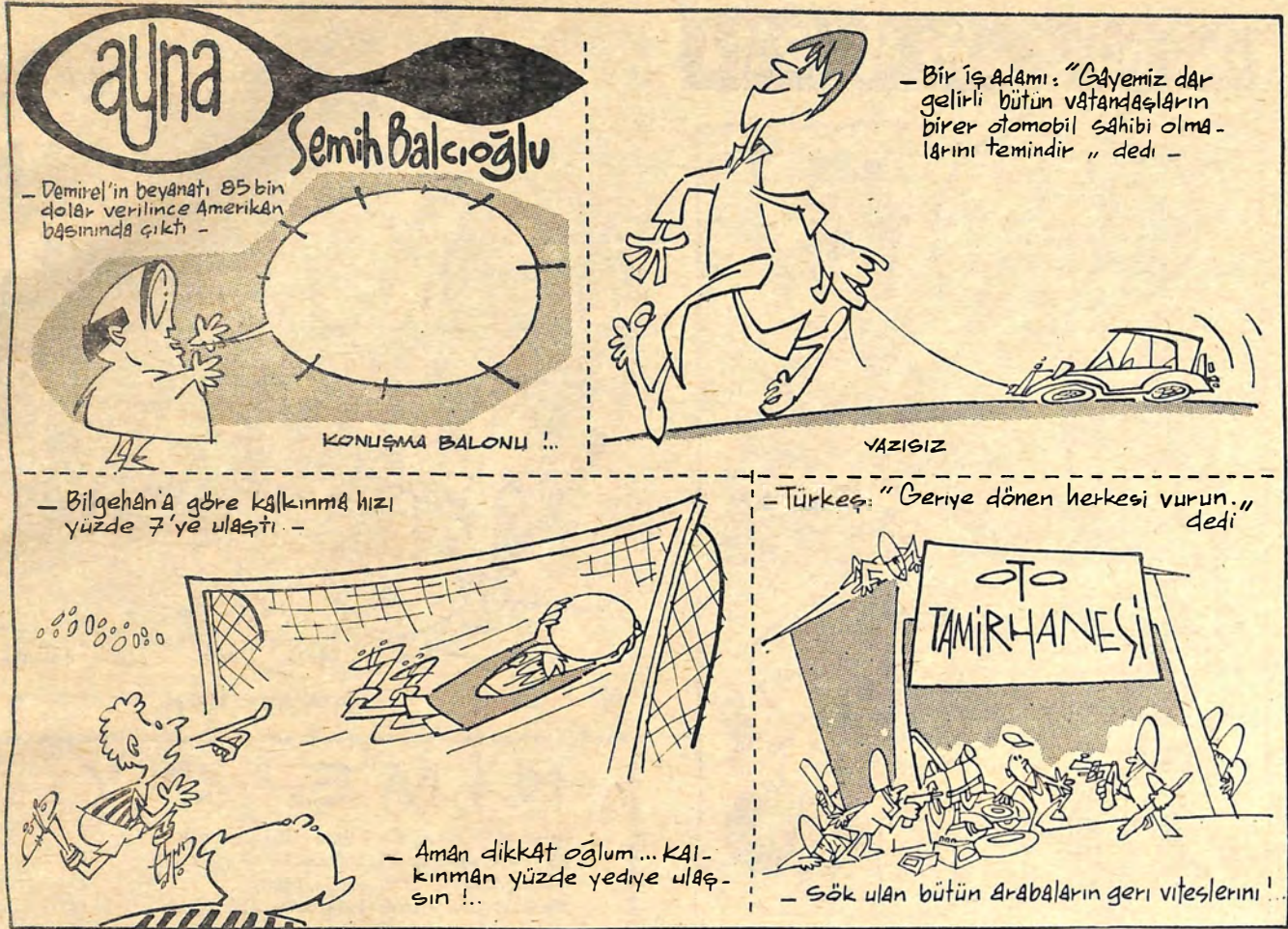
Andre Maurois'nın «Duygular ve Âdetler» kitabında belirttiği gibi, Byron hayatı boyunca ideal bir tip peşinde koşmuştur: tatlı, ceylan gözlü, hem utangaç hem hoş, çocuk tabiatlı, fakat uslu, akıllı: ihtiraslı fakat namuslu bir kadın. «Bana hayran olmasın bilecek kadar zeki olacak, fakat benim ona hayran olmanu isteyecek kadar da akıllı olmayacak» derdi. En fazla nefret ettiği şey, bir kadının yemek yemesini görmektir...

Tanınmış Rus yazarlarından Tolstoy, evinden, karısından kaçmıştır. Eflâtun, ressam Gauguin de öyle. Goethe'nin evinde hiçbir kadın hüküm süreremiyordu... Bizden de Hüseyin Rahmi, Ahmet Haşim (hayatının son yılı müstesna), Yahya Kemal, Sait Faik, Orhan Veli, Cahit Sıtkı.. gibi şair ve yazarlar kadın düşmanı olmadıkları halde hiç evlenmemişlerdir.

Cumhuriyet devrinden önce kadına pek önem verilmezdi bizim topluluğumuzda. Atatürk saye-

Kahvelerde seçim konuşmaları yapıyor. — Gazeteler —

sinde birçok haklar kazandılar kadınlar. Ama eski Türklere kadına büyük bir değer verildiği görülmektedir.

Dede Korkut iyi kadını: «Evin dayacağı olur ki yazıdan yabandan eve bir konuk gelse, er adam evde olmasa, ol anı yedürür, içirür, ağırır, azizler, gönderür, ol Ayşe, Fatma soyudur. Hanum, onun bebekleri yetsün, ocağına buca-layın avrat gelsün...» diye tanırlar.

Kötü kadını da: «... Geldük ol kim solduran soydur... Elin yüzün yumadan dokuz bazlamaç ilen bir külek yoğun gözler, doyunca tika basa yer, elin böğrüne urur, aydur: Bu evin harap olası ere varalıdan berü dahi karnım doymadı, yüzüm gülmedi, ayağım paşmak, yüzüm yaşmak görmedi» der. «Ah, nolaydı, bu öleydi, birine dahi varaydım» der. «Anın gibilün, hanum, be-bekleri yetmesün, ocağına buncalayın avrat gel-mesün...» diye anlatır.

Arif Sami Toker'e:

«Kadına kanma
Coşup aldanma
O bir yalandır
sever aldatır
Güler atlatır
O ne yamandır»

dedirden de herhalde bu tip bir kadındır...
Tevfik Fikret'e soracak olursanız o da:

«Deniz kadın gibidir, hiç inanmak olmaz ha!»

diyerek düşünceye katılır görünür.

Ama Karacaoğlu'nun bambaşka görüşüdür:
«Her sabah, her sabah gelir geçerler
Dünyalar durdukça durası kızlar.
Bir vefa görmedim kaşı karadan,
Allahım, muradım veresi kızlar.»

Kızlar güzel güzel, aslı huriden,
Yeryüzünü lüle sümbül bürüden,
Kasvetli günlüğün gamın eriden,
Karanlık gecemin çırası kızlar.»

diye seslenir türküsünde onlara...

Ziya Gökalp de toplumsal açıdan kadınları yüceltir:

«Kadın yükselmezse alçılır vatan
Samimi olamaz onsuz bir ırfan»

«Kadın çalışmazsa fikri yükselmez
Tabii o zaman size denk gelmez»

Bir kadın var ki ya annem, ya kardeşim,
ya kızım
Odur bence en mukaddes duyguları yaşatan...
Bir diğeri sevgilim ki günüm, ayım, yıldızım,
Odur bana hayattaki şiirleri anlatan...» der.
Necati Cumalı «Bir Güzel» e:
«Kız, sendeki bu güzellik,
Sendeki boy bos,
İzmir'e İstanbul'a değer.
Kaşın gözün bir yana,
Sözün sohbetin çekilir.
Haline tavrına can kurban.
Feda olsun huyuna
Gençliğim, şanı, şöretim.
Ah! Şairim, dertliyim, kara bahtlıyım.
İşitsin ahımı dağlar.
Kör olası anan baban
Seni bana vermezler
Peşinde beyler ağalar.» diye seslenir.

Mehmet Salihoğlu «İlgaz» dergisinde çıkan
«Kadın» şiirinde:

«Kadınlara renklenip çiçeklemeyen
Kalabalıklara sevgim yoktur bilesin
Bence dünya bir bahçe
Kadın onun yedi veren güldür.»

diye başlar, sonra:

«Onlardır çölleri biliz yeşerten
Onlardır, sevdiren bize yaşamı
Gözümüzde her şeyi güzelleştiren
Kadın
O varlığımızın billür camı
Ki cennettir aynasında görünen
Bir çağında bahardır gönlümüze
Çeşit çeşit meyva veren
Bir çağında pırıl pırıl yazdır
Dalgasıyla, kokusuyla, sesiyle
Ayrımı yok güneşli bir denizden.»

diye över, göklere çıkarır. Şiir:

«Kadın
O bizi bize veren
En umutsuz, yitlik anlarımızda
Alıp götüren bizi uzaklara
Daralan bir çerçeveden!»

mısrarlarıyla son bulur.

Yazımızı, Şinasi Özdenoğlu'nun kadınları çok
iyi dile getiren «Kadınlar Üstüne» şiiriyle nokta-
layıverelim, hadi gelin...

«Kadınlar bu gece tuttu beni
Alkol misali sert kadınlar
Hürriyet gibi yoluna can adanır
Hürriyet misali başıma dert kadınlar.

Hoy anacığım bu kadınlar
Köylüsü şehirlisi hepsi bir
Dudaklarında ya karanfil ya zehir
Ya alnımızın kara yazısı
Ya da ömür boyunca şiir
Köylüsü şehirlisi hepsi bir.

Kiminin göğsünde karakiş
Kiminin göğsünde ilkbahar
Kimisi kütür kütür
Kimisi dilim dilim
Kaleler gibi dayanır dayanır da
Hey Tanrım
Bir anda teslim olurlar.
Ben severim hoyrat kadını
Erkeği gözünden anlayanı
Hürriyet gibi vazgeçilmeyeni
Hürriyet gibi paylaşılmayana.

Erhan TIĞLI

İŞTE NUTUK, İŞTE MEYDAN...

KİME OY

Kime oy vereceğiz?.. Çoban Sülü beye mi:
«Şehir» e mi yöneldi, anlamadık «Köy» e mi?..
Gazete ilâmdır ama oltada yemi!..
Nasil yorgun «Kırat» ı dörtlale süreceğiz?..
Kime oy vereceğiz?..

Halk Partili İnönü?.. Erdi geçkin yaşına..
Kolay kolay aldırma kimse'nin gözyaşına..
Bir gün en sevdiğinin çorap örür başına..
Her zaman onunla mı biz göğüs gereceğiz?..
Kime oy vereceğiz?..

Bölükbaşı?.. Masalcı.. MP. = Masal Partisi..
Hep fıkralar anlatır.. Duyulur bülbül sesi!..
Kendi programını yalnız bilir kendisi..
Onu zor iktidara ulaşmış göreceğiz!..
Kime oy vereceğiz?..

Azizoğlu?.. Azizdir ve şekerden lezizdir..
Ne lodostur, ne poyraz.. Haliç gibi denizdir!..
Cismi var, ismi yoktur.. Mecliste hep sessizdir..
Onu ne methedecek ve ne de vereceğiz!..
Kime oy vereceğiz?..

Şu ihtilâlcî Türkeş?.. Komandolarla gezer..
«— Yaşa Başbuğ!..» dedirtir.. Acaba kime benzer?..
Kamçılı bir özentî.. Aklınca çiğner, ezer..
Nasil bu diktacıyla seçime gireceğiz?..
Kime oy vereceğiz?..

ANADAN DOĞMA...

ANASININ KUZUSU!

VERECEĞİZ?

Ya Turhan Feyzioğlu?.. Gerçi kafası dolu,
CHP. ile bozuştı, yazık; ayrıldı yolu..
O, ne «Sağ» cı yobazdır.. Ne de beğenir «Sol» u..
Ama der: İktidarı biz yere sereceğiz!..
Kime oy vereceğiz?..

Gelelim Bay Aybar'a.. Alın ak, bahtı kara..
Hani destek olacak işçiye, yoksullara,
Reformlar yapacaktı?.. Çekildi bir kenara!..
Anlaşıldı bu sosyal defteri düreceğiz!..
Kime oy vereceğiz?..

Sonra bir «BP.» de var.. Britiş Petrol gibi:
«Birlik Partisi» dir bu.. Bilmezler bu garibi..
Sessizce yaşamaktır bir köşede nasibi!..
Onu mu bu seçimde ön safa süreceğiz?..
Kime oy vereceğiz?..

Bence, kurtarmak için yeniden bu ulusu,
Bir «Atatürk Partisi» kurmalı en doğrusu..
Ona bu memlekette kimse kuramaz pusı..
Bu olmazsa biz nasıl huzura ereceğiz,
Kime oy vereceğiz?..

Eski CHP. budur.. Ama sonra karıştı:
Öfkeler, ihtiraslar —O ölünce— yarıştı..
Kimi önce darıldı.. Kimi sonra barıştı..
Yenisi kurulunca, koşup yüz süreceğiz,
Ona oy vereceğiz!..

Necdet Rüştü EFE

SONRADAN OLMA!

İŞTE NUTUK, İŞTE MEYDAN...

İŞTE NUTUK, İŞTE MEYDAN...

Pirinç fiyatları durmadan yükseliyor. — Gazeteier —

KİME OY

Kime oy vereceğiz?.. Çoban Süllü beye mi:
«Şehir» e mi yöneldi, anlamadık «Köy» e mi?..
Gazete ilanıdır ama oltada yemil..
Nasıl yorgun «Kıra» ı dörtünale süreceğiz?..
Kime oy vereceğiz?..

Halk Partili İnönü?.. Erdi geçen yaşına..
Kolay kolay aldırma kimsenin gözyaşına..
Bir gün en sevdiğinin çorap örer başına..
Her zaman onunla mı biz göğüs gereceğiz?..
Kime oy vereceğiz?..

Bölükbaşı?.. Masalcı. MP. = Masal Partisi..
Hep fıkralar anlatır. Duyulur bülbül sesi!..
Kendi programını yalnız bilir kendisi..
Onu zor iktidara ulaşmış göreceğiz!..
Kime oy vereceğiz?..

Azızoğlu?.. Azıdır ve şekerden lezizdir..
Ne lodostur, ne poyraz. Haliç gibi denizdir!..
Cismi var, ismi yoktur. Mecliste hep sessizdir..
Onu ne methedecek ve ne de vereceğiz!..
Kime oy vereceğiz?..

Şu ihtilâli Türkeş?.. Komandolarla gezer..
« Yaşa Başbuğ! » dedirtir. Acaba kime benzer?..
Kamçılı bir özentî. Aklınca çiğner, ezer..
Nasıl bu diktacıyla seçime gereceğiz?..
Kime oy vereceğiz?..

VERECEĞİZ?

Ya Turhan Feyzioğlu?.. Gerçi kafası dolu,
CHP. ile bozuştı, yazık; ayrıldı yolu..
O, ne «Sag» ı yobazdır.. Ne de beğenir «Sol» u..
Ama der: İktidarı biz yere sereceğiz!..
Kime oy vereceğiz?..

Gelelim Bay Aybar'a.. Alın ak, bahtı kara..
Hani destek olacak işiye, yoksullara..
Reformlar yapacaktı?.. Çekildi bir kenara!..
Anlaşıldı bu sosyal defteri düreceğiz!..
Kime oy vereceğiz?..

Sonra bir «BP.» de var. Britiş Petrol gibi:
«Birlik Partisi» dir bu. Bilmeyler bu garibi..
Sessizce yaşamaktır bir köşede nasibi!..
Onu mu bu seçimde ön safa süreceğiz?..
Kime oy vereceğiz?..

Bence, kurtarmak için yeniden bu ulus..
Bir «Atatürk Partisi» kurmalı en doğrusu..
Ona bu memlekette kime kuramaz pusu..
Bu olmazsa biz nasıl huzura ereceğiz,
Kime oy vereceğiz?..

Eski CHP. budur.. Ama sonra karıştı:
Öfkeler, ihtiraslar —O ölünce— yarıştı..
Kimi önce darıldı.. Kimi sonra barıştı..
Yenisî kurulunca, koşup yüz süreceğiz,
Ona oy vereceğiz!..

Necdet Rüştü EFE

İŞTE NUTUK, İŞTE MEYDAN...

PAZARTESİ

Gidişine bakılırsa...

«Geriye dönen herkesi vurun!» diye bozkurtlarına tarihi emrini veren MHP'nin Başbuğu Türkeş, sözlerini şöyle tamamlamış: «Mücadeleye girdiğimiz yoldan dönersem, beni de vurun!»

Hani insan ihtilâlden bu yana geçen dokuz yılda çizilen zıkkınları, alınan virajları, yapılan dönüşleri gözünün önüne getiriyor da, içinden üstadın ruhuna fâtiha okumayı geçiriyor. Zira az dönüş yapmadı hareket. «İhtilâli ben yaptım!» derken, ihtilâle karşı mı çıkmadı? Türkçülüğü savunurken, ezanın Türkçe okunmasının aleyhinde oy kullandığını mı açıklamadı? Ancak bilim ve teknikle kalkınmanın mümkün olabileceğini söylerken, kaba kuvvete dayanan komando kursları mı açmadı?

Ama hayır hayır... Peşin yargılarla hemen günahını almayalım adamın. «Dönerken vurun!» diyecek kadar cesur davrandığına göre dönüş münâş yapmıyor. Yalpasına bakılırsa, herhalde mehter'e ayak uyduruyor!

SALI

İki yol

Kaytarıcılığın alıp yürüttüğünü gören İstanbul Valisi Poyraz, aksaklıkları gidermek için yeni bir sistem bulmuş: Görevlilere önce emir veriyor, emirlerini eksiksiz yerine getireceklerine dair ardından bir de yemin ettiriyormuş.

Boşvermenin cezasız bırakıldığı, görevin angarya sayıldığı toplumlar da böyle yürür işler.

Bir üst olarak emir verirsin. Bak-tın yapılmamış istediğin, tutar emirden sonra, bir de yemin ettirirsin. Emrin yerine getirilmişe ne mutlu sana. Getirilmemişse yeminle kalmaz, bir de mushafı öptürürsün. Yine mi yapılmadı istediğin? Bu kez yeminli memurunun başına, yeminli zabıta kuvvetlerini diktirsin. Yine kaytarılmışsa, iki yol kalır geriye: Ya emrini dinlemeyenleri toptan mahkemeye verirsin, ya da «He-piniz Allahtan bulun» der, kendi emrini kendin yerine getirirsin!

Dâva açmak, ceza vermek alışılmış bir sistem olmadığına göre, ga-

liba geriye ikinci yolu tutmak ka-hiyor yine.

ÇARŞAMBA

Çekilir dert değil!

Şehre inen şaki Özbay'ın iki kişiyi öldürüp, saatlerce nâra atarak caddelerde dolaşmasından sonra, yurdun diğer bölgelerine doğru Siirt'ten göç başlamış.

Doğup büyüdükları yerlerden nasıl kaçmasın adamlar? İnsan sesi ile silah sesinden gözüne uyku girmiyor ki...

Gece eskıyası silah çeker baskın yapar, gündüz siyasasi kafayı çeker nutuk atar!

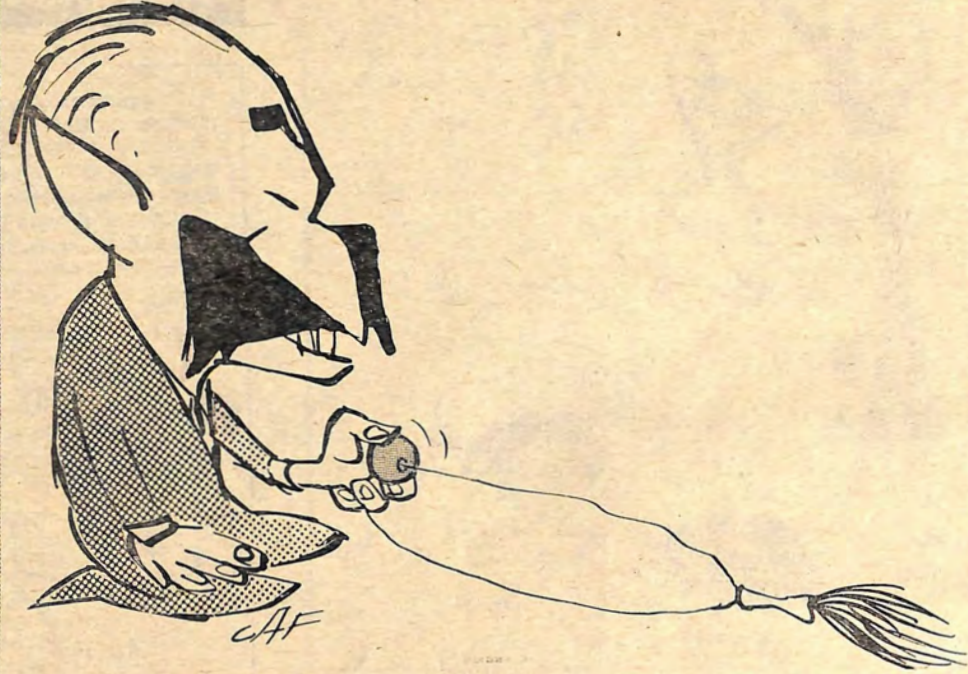
Günah... Hedef tahtası değil, Siirtli de insan evladı birader!

PERŞEMBE

Tanıtamadıysak, pes!

Yurdumuzu dünyaya tanıtabilmek için, Amerika'nın en büyük gazetelerinden birine 85.000 dolar ödeyerek, reklâm mahiyetinde bir ilâve hazırlatmışız.

TIP'te tek din adamı var. — Gazeteler —

Yazısız

Ayrıca reklâm yapmanın ne gereği vardı anlayamadık doğrusu.

Rekor seviyede mahsul belderken ekmezsiz kalırız, her ülkenin kapısını çalarak, borca buğday almanın çaresini ararız.

Boğaz'a köprü yapmaya kalkarız, kredi bulmak için yetmişiki milletin kapısını çalarız.

Bütçeyi denk bağlarız açık buluruz, para bulmak için onun bunun kapısını vururuz.

Bütün bu çabamıza rağmen kendimizi hâlâ dünyaya tanıtamadıysak, pes doğrusu!

CUMA

Düzeldiği yok ki...

Gazetelerde bir haber: «İETT, güç durumda!»

Nedenini okuduk ki, durumu gerçekten güç! Her zaman bir şeyin yokluğunu duyan İETT, şimdi de şoför bulamıyormuş.

Taşıtı yokken, personeli yokken, parası yokken, hattâ kendisi yokken ne rahattı şu İETT.

Sonra ne olduysa büyükleri mi inkisar etti, kafasının dikine mi gitti, birkaç taşıtıla tuttu işletmeciliğe başladı. Derken başladı güçlükler. Ootbüs buldu, personel bulamadı. Personel buldu, para bulamadı. Para buldu, şoför bulamadı!

Yeteri kadar şoför bulduğu gün de, şöyle bir haberle karşılaşacağız galiba: «Gırtlığa kadar borca giren İETT, iflâstan kurtulamadı!»

Kârsız ticaretin sonu hep böyle olur da...

CUMARTESİ

Yuttu ama...

Deneme seçimlerini kaybettikten sonra kontenjana da alınmayıp listede dışı kalan CHP'liler, Genel Merkezde hep bir ağızdan bağırımlar: «Ortanın solu hâpı yuttu!»

Evet bir hap yutma meselesi var ortada ama, hâpı kimin yuttuğu şimdilik belli değil. Acaba ortanın solunda olanlar mı, yoksa listede dışı kalanlar mı?

PAZAR

Yerinde bir söz

Dünya turizmde sondan ikinciymişiz.

Ha gayret! Sonunculuk için önümüzde bir rakip kaldı. Onu da ettik mi, turizmde de istediğimiz dereceyi elde ettik demektir.

Geçenlerde Bulgaristan'da yapılan Balkan Atletizm Şampiyonasından sonuncu çıkan ünlü maratoncularımızdan birinin dediği gibi, «Biz de olmasak, klm sonuncu gelecek?»

— Senden almış besbelli... Ben de aynını isterim!

AKBABA

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

Sekreter: **Selâmî M. Yurdatap**
Flâti : 100 kuruntur.

Eğlencelik

Suavi Süalp

SAYI: 1973 - YIL: 1999 • EĞRİYE DOĞRU - DOĞRUYA EĞRİ •

DİKKAT!

Bütün bu beyanatların her hakkı EĞLENCELİK sayfasına ait olup, hiçbir hükmi şahıs, parti ve hiçbir kimse bunları neşredermez. Film, piyes, senaryo, resimli roman, röportaj, anket, mektup, post kart yapıştırmaz. Keza, hiçbir şekilde bu sayfadan kesekâğıdı, ambalaj, sandık, küsp, mıcır, külâh, torba, çuval yapamaz ve yapana da yaptıramaz, umumi yerlerde satıramaz ve hiçbir yere atıramaz... Atanın, yapının, bakanın, satanın, tadanın, tutanın, kaçanın, tutturmanın ve yutturmanın izindeyiz... Bunun böylece bilinmesi...

MÜDÜRIYET (Yan kapı)

SEÇİMİN KADERİNE TESİR EDECEK ADAYLAR BELLİ OLDU. Akbaba'ya gelen adaylar hayat hikâyelerini tekliyerek anlattılar.

AP. — RAMAZAN ÖZTAKUNYA :
Konya'da rebüllevelin 23'ü mübarek pazartesi günü doğdu... Salı akşamı dibinden su alarak battı... Arabiyi ve Farisiyi baba dili gibi hocası Katmerci Rıza efendiden hususi ve fenni bir şekilde öğrendi... Beş yaşında hafız oldu... Güzel sesiyle milli olarak Suudi Arabistan'a gitti... Libero hafız olarak oynarken, deveden düşüp sakatlandı... Yurda zembem suyu sokarken yakalandı... Fakat bunu da okuyup üfleyerek savuşturdu... Bu arada AP. büyüklüğünün nazarı dik katini çekti ve mevcutlu olarak Ankara'ya getirildi... Fakat doğuştan damağında damga olduğundan acele olarak ismine hürmeten birinci kontenjan adayı olarak merasimle ilan edilip üstüne gül suyu serpildi... Yemeklerden, imambayıldı, vezir parmağı, hubbe, çiğ köfte; renklerden türbe yeşilini sever... En sevdiği artist, imamın karısıdır.

YTP. — AZİZE ÇÜRÜK :
Büyük ağbisi Teyfik Düşti'nün isticramına dayanamayarak 78 yaşından sonra giriş beyanname-sini Fransızca olarak imzalamış ve bir arabaya bindirilerek seçmen karşısına çıkarılırken kala-balık arasında kaybolmuştur... İkinci kontenjan adayı olmadığundan aranmaktadır... Görenlerin insanıyet ve YTP. adına yerini bildirmemeleri çok çok rica olunur... Tamam mı?... Başak?...

CHP. — ALİ İHSAN DÖVÜŞ :
Mürettip olarak CHP'ye girdi... İyi sayfa ve adam bağlar... Arada bir paşa için çok iyi ağılar... Peruk kullanmaz... Kendisi İtalyan — CHP. işbirliği ile çevril-mekte olan «Yine mi Çivileme» filminde jön oynayacaktır... Partöneri Turhan Dingilligil'dir... Sini-rilidir ve çok sigara içer... Beğendiği yemekler: Paşa beğendi. Antep kebabı, Antep rakısı, Antep fıstığı ve bol bol baklava... En beğendiği artist; Cüneyt Arkın ve Bülent Ecevit'tir... Tuttu-ğu takım; ortanın solu takımını tutar...

TIP. — MEHTAP BAR :

İttifakla partinin kontenjan adayı seçilmesi Almanya'da işçi olarak beş sene iffetini muhafaza ederek kalmasındandır... İlmi-lı solcudur... İlk suyu sever... Çetin'cidir... Kirada oturur... Halk kızdır... Sevdiği yemek bazlamadır... Sevdiği renk kırmızı, sevdiği saz şairi Ali İzzet-tir...

MP. — OSMAN SOFRABAŞI :
Ehlitabat lokantasında doğdu... Onbeş yaşına kadar kazandı-bı sıyrdı... Sonra Millet Partisine girdi ve konuşmaya başladı... Hâlâ konuşmaktadır... Sus-ması için yapılan ihtarlar boşa çıktı... Bu seçimde birinci aday olarak yiyeceği yemekler ve ata-cağı nutuklar özel olarak karşı lokantadan getirilecektir... Her şeyin karşısında olduğundan ayna-bakmaz... En beğendiği ka-dın oyuncu Suna Vural'dır... En beğendiği şair kendisidir... Ker-rat cetvelinin mucididir...

BP. — AHMET KERBELÂ :

Doğumu Kerbelâ'dır... Onikinci ayın, onikinci günü, saat on ikide doğmuştur... Aslan marka piring unlarının sahibidir... Alevi sevmes... Bilhassa geceleri kulüp 12'ye gidip kılıç açar... Açtığı kılıçları kalkanla değiştirir... Açık hava-yı ve dağlarda dolaşmayı se-ver... Beğendiği yemekler, peş-terevani, cılav, enduruni, köfte, mehpari, aslan pençesi. Doğduğu burç aslan burcu... En sevdiği çiçek, aslan ağzı; en sevdiği futbolcu, Aslan Nihat... En beğendiği film, Vâdiler Aslanı...

GP. — TURHAN KUŞGÖNÜ :
Pastırmacı bir aileden gelen oğlumuz Turhan önce CHP'de şerbetçilik yapmış, Paşa'nın tezgâhına el koyması üzerine onun karşısında dükkân açmıştır. GP. nin başı, gözü kulağı, eli (bilhas-sa sağ eli) her şeyidir... Özellikle, kurban kanına bakamaz... Bozuldu mu tos vurur... Sevdiği yemekler; pastırma kâğıtı, sucuklu yumurta, kavurma, sosisli börek ve bilûmum sakatattır...

MHP. — OLCAYTO KIMIZ :

Ortaasya'nın tam ortasında doğmuştur... Anası kurt babası bozkurttur... Ergenekon'dan okla gelmiştir... Çıplak ata biner... Mezarlıklardan kafatası çıkarıp tıp fakültesine hediye eder... İyi Hamlet oynar... İyi omlet yapar. Maden suyu şişelerinin tistinde ki hilâllerden esinlenip marka yapmıştır... Üç maden suyu bir MHP. eder... Ebemene asit ibin-madığırını vur... tutun... ah... emesihib... komandolar bastı... devam edemeyeceğiz... şaka... canım şaka...

Yalnız Gemici

BİR elinde viski bardağı, diğer eli bikini giymiş Polonezyalı bir dilberin yanık tenli omu-
zunda, dudaklarındaki sigarayla mutlu bir erkeğin canlı tablosuydu sanki Jim. Bakışlarından taşan pırıltıyla, küçük yatın güvertesinde gitar çalan sevgilisini dinliyordu.

Cenneti andıran bir resimdi bu. Ama ne yazık ki, ben bu resmi der-
gide yayınlamazdım. Fikrimi açık-
layınca Peter isyanla bağırırdı:

— Mânasızlık etme Bill! Bu res-
me sahip olabilmek için dünya ka-
dar para verdim. Bir helikopter ki-
raladım ve ancak onun sayesinde bu
resmi çekebildim! Sonra sen...

— Lâfı bırak! diye sözünü kestim.
Kahramanımızın, tek başına Okya-
nuslara açılan bir «Yalnız gemici»
olduğunu unutuyorsun galiba! Res-
min altına ne yazacaksın bakalım?

— Canım, uğradığı limanların bi-
rinde çektiğimiz olamaz mı?

— Okurlara daha önce açıkladığı-
mız gibi, Jim hiçbir yere uğrama-
dan bir küçücük kotrayla yalnız ba-
şına dünya turu yapmak zorunda!
Görüyorsun, yanındaki egzotik gü-
zel her şeyi berbat ediyor!

— Resimden kıızı kesip atsak na-
sıl olur?

— Olmaz. O zaman Jim sağ kolu-
nu kaybeder!

— Etsin. Hah bak ne buldum:
Resimin altına «Kolunu kaybeden
gemici» diye yazdık mı, herkes kö-
pek bahklarıyla boğuşurken kolunu
kaybettiğini zanneder.

— Ve diğer koluyla, kaybolan ko-

— Yabancı biri gelince, resimlerin perdelerini çekiveriyorum!..

lunun şerefine kadeh kaldırdığını
anlar değil mi? Peki, iki kolla dön-
düğü zaman ne hallederiz?

Sözlerimi yeni bitirmiştim ki, ça-
lışma odamızın kapısı vurulmadan
hızla açıldı. Resmi aceleyle masamın
gözüne tıktırırken, içeri giren u-
zun boylu esmer güzeli kadına:

— Hoşgeldin Veronika, dedim. Na-
sılsın bakalım?

Kuru bir sesle cevap verdi:

— Hiç iyi değilim!

Peter'le tanıştım:

— Jim'in karısı...

Fotoğrafçımız Peter kötü bir te-
bessümle eğildi. Veronika devam et-
ti:

— Galiba kocamın bir resmini
çekmeyi başarmışsınız. Görebilir
miyim?

— Yok canım, diye geveledi Pe-
ter. Başaramadık Deniz öyle dalga-
lıydı ki, helikopter yeteri kadar al-
çalamadı.

— İki yıl, anlıyor musunuz, tam

iki yıldır denizde! diye bağırırdı Ve-
ronika. Bu süre içinde ben, sınıksız
sarılmış bir domuz sucuğu gibi tek
başına evde onu bekliyorum! Bık-
tım artık! Ne zaman dönecek bu
«Yalnız gemici» nız bilmem ki... Ju-
les Vernes zamanında bile dünya tu-
ru seksen günde yapılırdı!

— Kotrayla değil ama...

— Ne olursa olsun!

Veronika'nın öfkeli yüzünü endi-
şeyle seyreden Peter:

— Keşke siz de onunla beraber
gitseydiniz, demeye cesaret etti. Ka-
dının görevi, kocasını bir gölge gi-
bi izlemektir!

— Bu görev, yalnız çıktığı gezi-
lerle hayatını kazanan erkeklerin ka-
rıları için değil!

Veronika gururla söylediği bu söz-
lerden sonra kapıyı hızla çarparak
geldiği gibi gitti.

— Bu resmi ne yapacağız şimdi?
diye Peter sordu.

— Ne mi yapacağız? Paketleyip,

Jim'in adresine postalayacağız! De-
niz postaları, paraşütle Jim'in yatı-
na atarlar. Zarfa şu iki satırı ekle-
meyi de unutmamalı tabii: «Dikkat
et, her fotoğrafçı bizim derginin a-
damı değildir!»

Aradan iki gün geçmeden rakıp
dergilerden biri, Peter'in çektiğine
benzer bir resim çekmeyi başarıp,
ilk sayısında yayınlamasın mı! Ne
var ki, Polonezyalı kız, yerini bir
Çinli dilbere terketmişti!

Kırılan gururunu korumak iste-
yen Veronika intikam hırsıyla yanıp
tutuşuyordu. Sonunda bir hile bul-
du ve bütün gazetelere Jim'e hita-
ben şu mesajı koydurdu: «Uçsuz bu-
caksız denizlerin yalnız adamı sev-
gilim. İki yıldan beri dönüşünü bek-
lemekteyim. Beni soracak olursan,
üç aylık hamileyim!»

İmza: Veronika.
Mesajın gerçekle bir ilgisi yok-
tu ama, Veronika kocasından hinci-
ni almıştı ya...

Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eski ve program hazırlanır
Objektif tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar titizlikle
yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

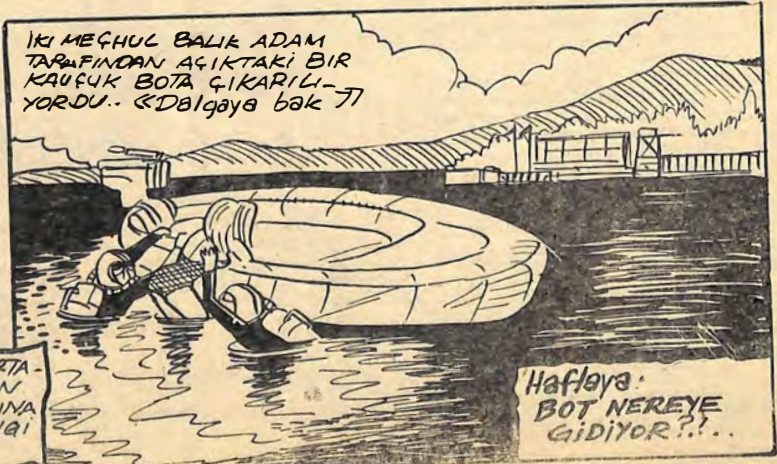
(Basın : 60927 - 154)

tasarruflarınızı en iyi
değerlendirebileceğiniz
banka

TÜRKİYE
EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60193 - A - 20331 - 156)

— Deme yahu!
— Vallahi!
Dehri efendi:
— Ama nasıl olur? dedi.
— Nasıl olmaz? Akıl sır erer mi
büyüklerin işine?
Yakup bey:

— Yanlış görmeyesin? dedi.
— Nah şu gözlerimle gördüm.
Hem kolkolaydılar, hem de gülüyor-
lardı.

— O adam gülüyordu ha!
Biraz sonra önde müdür bey, o-
nun arkasında müfettiş içeriye gir-
diler. Müdür bey:

— Buyrun efendim, söyle buyrun,
diyordu.
Müfettiş bey içeriye girince, mü-
dür bey:

— Arkadaşlarımı size takdim ede-
yim, dedi. Bu başkâtibimiz, Süley-
man bey, bu Yakup bey, bu İlyas
efendi, bu da Dehri efendi.

Müfettiş bey:
— Demek Dehri efendi, dedi.
— Evet efendim, Dehri efendi.
Vallahi arkadaşlarımın hepsinden de
çok memnunuz. Hepsini de birer ça-
hşkanlık, birer feragat örneği arka-
daşlar. Hepsini de benim gibi vazife-
lerine bağlı, kendilerini bu işe ada-
mış insanlar...

Müfettiş bey:
— Evet evet biraz evvel kendileri-
ni ne şekilde çaşırlarken gördüm,
dedi. Yalnız sizinle birşey üzerinde
konuşmak isterim...

— Hayhay Sezal bey, buyrun o-
damda konuşalım.

Müfettiş beyle müdür bey odaları-
na geçtiler. Ne konuştular, ne ettiler
bilinmez fakat müfettiş gittikten bir
ay sonra Dehri efendinin yetersiz-
likten emeklilik emri geldi.

Aldırmadı Dehri efendi. Onu en
çok üzen şey arkadaşlarından ayrıl-
maktı... Bir de posası çıkarılmış li-
mon gibi bir kenara atılmak... Za-
ten bu emeklilik çıkıntısı çok ya-
şatmadı onu. Birgün haberi Süley-
man bey verdi. Eski arkadaşları da
onun ardı sıra yürüdüler mezara
dek...

Hayriye hanım dul kalmıştı yine...
Müfettiş beyin gelip gitme i İlyas
efendinin hayatında da bir değişik-
lik yapmıştı. İlyas efendi mesleğe
girdiği yıldan beri ilk kez terfi edi-
yordu. Kadro madro derken İlyas
efendinin terfii sekiz yıl sonra ol-
muştu. Olmuştu ya, ona baksındı.
Ufak memur olup da terfi edebil-
mek her ufak memura öyle sekiz
yıldan, on yıldan nasip olmazdı.

Arkadaşları:
— Sulayalım, dediler.

İlyas efendinin terfii yine sinekli
meyhanenin birinde kutlandı. Gerçi
maaşı 23 lira gibi bir artış göstere-
cekti İlyas efendinin ama olsundu,
23 lira 23 liraydı ufak bir memur
için. Bu parayla çok işlerini görebil-
irdi ufak memur. Onların yaşantı-
larında kurusun bile önemi vardı.

Şarap içtiler yine o akşam. Ya-
nında köfte ve piyaz. Bu arada öte-
ki dünyada bulunan Dehri efendinin
şerfine de kaldırdılar.

İkinci şiseden sonra İlyas efendi-
nin evlenme işi atıldı yine ortaya.
Yakup bey:

— Vallahi arkadaş, biz sana ev-
lenme mevlenni diyorduk ama, bu
ufak memurluk hayatında evlenme-
dikten sonra iki yakan bir araya
gelmez. Bak, maaş alıyorsun, rezil
yaşıyorsun, köşede kıyda artmış bir
kurusun var mı? dedi.

— Yok, dedi İlyas efendi...

— O zaman senin de bizden far-
kın yok. Oysa ki bizim kaçak tane
çocuğumuz var.

Süleyman bey:
— Bırak yahu çocuğu, dalgası ye-
rinde, ne yapsın da evlensin? dedi.

— Öyle deme be Süleyman bey
âbi... İnsan bir hastalansa, hiç ol-
mazsa!

— Hastayken bile tuz diyeni olsun
değil mi?

— Yahu sanki şimdi bu adama tuz

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

lazım değil mi? Yani yalnız evli in-
sana mı tuz gerek? Vallahi belki de
masrafı bizden fazladır. Sen öyle
deme âbi insan her zaman evde ya-
pıp bekâr bekâr yiyemez. Arada bir
lokantaya gitsen dünyanın parası.
Bu parayla şahane geçinir, bir de
kadın.

— Aman ne geçinir ya!...
Yakup bey, Süleyman beye göz
etti. Bu arada tuvalete giden İlyas
efendinin yokluğundan istifade ede-
rek:

— Yahu Süleyman âbi, dedi, bira-
kahn, üstüne düşelim şu oğlan ev-
lensin. Hiç yüzünün güldüğü var
mı? Dinime imanuma belki şimdi he-
lâda şeyini ederken bile Remziye'yi
düşünüyordun... Çok koydu Remzi-
ye'nin çekip gitmesi bu oğlana. De-
li gibi tutkun. Şayet diyorum ki,
bir kızla evlenirse, bir yuvası olur-
sa unuttur diyorum. Yoksa bu oğ-
lan sittin sene evlenmez. Günün bi-
rinde de bakmışsın kafayı oynati-
vermiş...

— Neymiş şu Remziye denen ka-
rı be! Geldi, hani rüzgâr gibi geldi

geçti, oğlanın kafasını da beraber
aldı gitti. Toy daha kardeşim, İlyas
efendi toy. Hele benim gibi tecrübe-
li bir adam olacak...

— O zaman kariyi da boşattıra-
cağı değil mi?

— Ben mi kariyi boşayacaktım?

— Öyle deme Süleyman bey. Kız-
daki işveyl, kızdaki cilveyi görme-
din mi? Allahsız iki gün daha doğ-
masaymış sırf işve olarak doğacak-
mış. Kimbilir oğlana neler yapı?

— Vallahi ben öptürdüğüne inan-
mıyorum.

— Vallahi ben de inanmıyorum a-
na. büyükleri hiç belli olmaz. Bir
erkeğin hayatını zehir etmek için
öptürür öptürür de. Ondan sonra
düşünsün dursun kara bahtlı oğlan
kendini. Ulan karı, madem okuma-
ya gidecektin, niye pas versin oğla-
na, madem pas verdin, işi niye o
kadar ileriyi götürüp öptürdün ken-
dini? Gerçi ağız eti, ağız etine de-
ğiyor ama, ya insanın içindeki fır-
tına. Ben hatırlıyorum da, bizim
mahallede bir kız vardı, herkes o-
perdi bu kıızı, bir gün ben de sa-

manlıkta sıkıştırıp öptüm. Ulan a-
man sen misin öpen, aldı beni bir
titreme, nasıl titriyorum, nerdeyse
her tarafım kopup düşecek. Kız tu-
tar elimi titreme diye, ben bir kere
başlamışım titremeye, kız değil ya
çiviynen duvara tuttursalar yine tit-
reyeceğim. Sonunda kıızı beni felç ol-
du falan mı ne sandı, bıraktığıyla
kaçtı. Demem şu ki, insan bir kere
öpmeye görsün. Farkındaysan bu
oğlana kıızı gittikten sonra bir dal-
gınlıktır da başladı. Ben diyorum
ki, bunlar hiç iyiyi alamet değil di-
yorum. Bulalım şuna iyisinden bir
kız, evlendirelim gitsin. Yahu rah-
metli Dehri efendiye o yaştan sonra
evlendirdik be!...

— Vallahi kardeşim, İlyas efendi-
yi ilâç olarak evlendireceksek o
başka. Ama kafası yerinde, hastalığı
olmayan ufak bir memur benim bil-
diğim evlenmemeli. Çünkü, kendi
hayatıyla beraber kaç kişinin de ha-
yatını rezil eder. Meselâ çocukları
düşün, hiçbir şeyden, dünyadan ha-
beri yok, bakıyorsun Süleyman be-
yin karısının karında dünyaya ge-
liyor, Süleyman beyin evinde gözle-
rini hayata açıyor... Eli ulan, ne gü-
nahı var bu oğlanın Süleyman beyin
karısının karında büyüdüye, ne
günahı var Süleyman efendinin e-
vinde dünyaya gözlerini açtıysa? Ço-
cuk bilmez ki, yahu bu Süleyman
beyin karısıdır, bu kadının kocası
küçük bir memurdur, yarın ben
bunun karından çıkacak olursam
yolculuk içerisinde geçecek çocuklu-
ğum, gençliğim, onun için ben bu-
nun karından çıkmaktan vazgeç-
eyim de İbrahim ağanın karısının
karından çıkayım diyebilir mi?
Yooo!... Açacak gözlerini gün işi-
na, ondan sonra da dayan mercim-
mek çorbasına, dayan bulguru aşına...

— Vallahi orası öyle ama Süley-
man bey âbi, İlyas efendiye de dü-
şünmemiz şart. Hele bir üzerinde
duralım. Belki kendisi de bu işin gö-
nüllüsüdür.

İlyas efendi, tuvaletten geldiği za-
man, ilk sözün yine Yakup bey aldı:

— Nasıl İlyas efendi kardeşim,
var mı bir fikrin evlenmeye? dedi.

— Vallahi ne bileyim ki arkadaş-
lar insan bu konuları düşünüyor da
bir karara varamıyor.

— Şayet alında o Remziye var-
sa, bir kez sil sen onu artık kafan-
dan.

— Çoktan silmişim ben onu... A-
ma kendisi o kadar büyük, silgi o
kadar küçük ki, ne kadar silmeye
çalışsam, bir taraftan sırtıyor hana.

— Boşver arkadaş! Ben sana o za-
manlar da söyledim. Öyle kızlar bi-
zim harcumuz değil. Sen mahalle kı-
zı almalısın. Hani şöyle, bir aile kı-
zı... Lülks bilmez, moda bilmez! Ya-
ni sen istersen benim hanım var,
Süleyman beyin hanımı var. Buluruz
sana bir tane. Değil mi Süleyman
bey?

Süleyman bey, bardağı diktikten
sonra:

— Buluruz canım. Niye bulunma-
sın? dedi. Nice fakir aileler var, ba-
balar öyle kapıya bakıp duruyorlar,
bir boğaz eksik olsun diye. İşte öyle
bir tanesini bulduk mu, varır iste-
riz. Deriz bu oğlan memurdur, pek
fazla birşey yapamaz, ama lozunı
mesut eder. Verin gitsin deriz. Val-
lahi kız babaları, kız anaları neden-
se memurların kazançlarını eşşegen
kuyruğu gibi olduğunu bildikleri
halde yine de kızlarını bir memura
vermek isterler. Çünkü, onlar için
memur denince belli bir düzeni var-
dır, sabah dairesine gider, akşam e-
vine gelir, amma darda olurlar o
başka.

— Başka ya, başka, dedi Yakup
bey... Verirler kardeşim. İnsan ye-
ter ki evleneceğim diye ortaya çıksın.
Ha, ne diyorsun İlyas efendi
kardeşim? Yahu bu efendi sözü de
nereden yapıtı dilimize be, İlyas
efendiye bundan sonra İlyas bey de-
sek ya!...

YENİ DERS YILINA BİR PARKER 45 İLE GİRİNİZ!

Temiz ve rahat bir yazıyı temin eden
Parker 45 dolma kalem, okul ve evdeki
yazı işlerinde yorulmaz ve sadık bir
dostunuz olacaktır. Özellikleri : kolaylıkla
değişen vidalı uç takımı, arzuya göre
kartuşlu veya pompalı kullanıma imkânı,
cazip renkler, bol ve ucuz yedek parça,
son derece sağlam ve zarif.

PARKER 45

Parker 45 «Okul» çelik uçlu, 2 kartuşla TL. 42.—
Parker 45 «Arrow» altın uçlu, 2 kartuşla TL. 65.—

MUTLULUK
DOLU
GÜNLER
SİZİN
OLSUN

Delta Reklamcılık

**TÜRKİYE
HALK
BANKASI**

Bütün bankacılık hizmetleri için emrinizde olan Türkiye HALK BANKASI, size daha iyi hizmet edebilmek için servislerini - IBM makineleri ile teçhiz etmiştir. Çatışmalarımızda "Emniyet ve Sürat" parolamızdır.

(Basın : 60103 - A - 20168 - 154)

İlyas efendi:

— Ben çok memnunum efendi olmaktan, dedi. Biraz bey denilince aklıma daha kalantorca, daha oturaklı bir insan tipi geliyor da... dedi.

Süleyman bey:

— Nah benim gibi kalantor, dedi, cebimde tam yüzyetmiş kuruş para var. Daha ay başına da tam sekiz gün var. Zaten memur milletin beyliği sadece isminin başındaki bey'de. Eski beyler bir bilselerdi bize de ilerde bey denileceğini, Allahuma adamlar kendilerine başka bir ünvan bulurlardı. Ulan bey kim, biz kim be!

Geç vakitler, İlyas efendinin evlenme işi yine karara bağlanamadı. Ayrırlarken, Yakup bey:

— İyice düşün kardeşim İlyas efendi, iyice düşün, sonra iki yakan bir araya gelmez! diyordu.

Ayrıldılar...

Süleyman bey:

— Şimdi iki yakası bir araya gelmiyor, o zaman yakayı da bulamaz ki bir araya getirsin, dedi.

— Süleyman bey kardeşim, ben de biliyorum bunları. Biliyorum ama, İlyas efendiyi kurtarmamın tek çıkar yolu bu! İnsan evlendikten sonra ne yapar yapar idare etmeye çalışır. Sen, ben, idare edemiyor muyuz? Ediyoruz işte!

(Devamı var)

(İlançılık : 4283 - 158)

MİLLETLER GÜLÜ YOR

Ceza

— Bir kalb resmi yapacağım zaman daima hakiki modellere bakarım!

Bisikletli rahip yokuş aşağı inerken ellerini dümdenden çekmişti. Kendisini durduran trafik memuru:

— Üzgünüm ama, size ceza yazmak zorundayım, dedi. Zira, bildiğiniz gibi didonu tutmadan bisiklet kullanmak yasaktır!

Ne söyleyeceğini şaşırان rahip: — Fakat, dedi, bisiklet başıboş değildi ki...

Defterini çıkaran polis güldü: — Yaa... Kim tutuyordu didonu?

— Her an kullarını koruyan ve benimle beraber olan Tanrı!...

Bir makbuz daha hazırlayan polis:

— Şu halde ilti ceza yazmam gerekiyor, dedi. Biri, bisikletin sahibi olan size, diğeri ehliyetсіз bisiklet kullanmanın yasak olduğunu unutan Tanrıya!

Çocuğuna göre

Dişçiye giden çocuk evine dönmüştü.

— Ağrıyan diş hâlâ seni rahatsız ediyor mu? diye soran annesine:

— Bilmem, dedi. Dişçi sakladı onu!

El çabukluğu

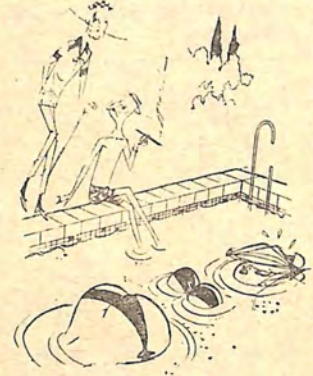
Rahip, pazar günü tarlasında çalışan köylüye sordu:

— Hiç düşünmediniz mi?

— Neyi hiç düşünmedim mi? diye cevap verdi köylü.

— Altı günde dünyayı meydana getiren Tanrının, yedinci günü dinlenmekle geçirdiğini?...

— Biliyorum, dedi köylü. O, işini altı günde bitirmiş, ama görüyorsunuz biz yedi güne bile sığdırıyoruz!

— Evet, iki kadın yüzüyor. Neden sordun?..

Yok canım

Çiftçilikle uğraşan Mathü'ler, yüksek öğrenim yapması için kızlarını Paris üniversitelerinden birine göndermişlerdi. Fakat kızın gidişinden kısa bir süre sonra da, seks şehri olarak bilinen Paris'te, kızlarının başına bir iş gelmesinden endişe etmeye başlamışlardı. Sonunda doğdukları köyü ilk defa terkederek, gurbetteki yavrularının yaşayışını yakından görmek için Paris'e gittiler. Üniversite bahçesine girdiklerinde karşılaştıkları ilk şey bir tenis kortu oldu. Bir kızla oğlan karşılıklı geçmiş tenis oynuyorlardı. Baba Mathü, gençleri karısına göstererek:

— Boşuna endişe etmişiz, dedi. Bak, burada kızlarla oğlanların arasına oyun oynarken bile ağ geriıyorlar.

Zevk

Ziyaretçi, kapıyı açan hizmetçiye sordu:

— Mösyö evde mi?

— Hayır efendim, geziye çıktı.

— Ah, ne zevkli şeydir insanın gönlünce gezmesi...

— İnsanlar için öyle ama, mösyö için olmazsa gerek. Zira madam da beraber gitti!

Sebep

Arkadaşına:

— Karımla iki yıldır konuşmuyorum, dedi.

Diğeri sordu:

— Neden konuşmuyorsun?

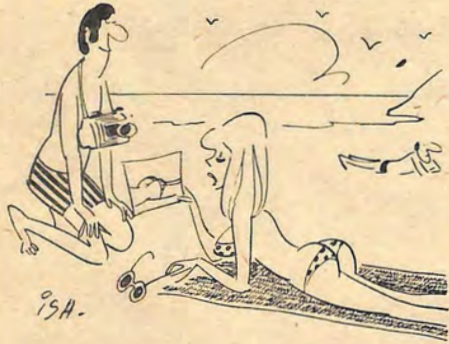
— Sözüünü kesmemek için!

— O beni giydiriyor, bu da soyuyor!..

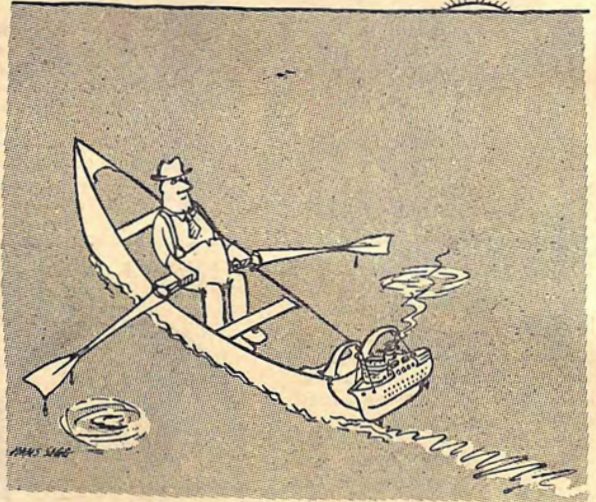

YAZISIZ

— NASIL ?.. PROFİLİNİZİ BEĞENDİNİZMİ?...

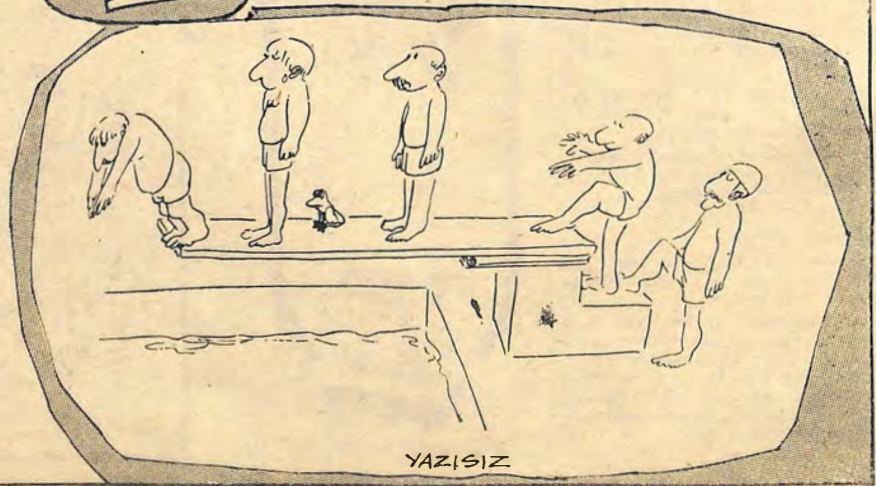
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

— KABİNEYE YANLIŞLIKLA GİRMENİZİ AFFEDİYORUM.. AMA HAYRANLIĞINIZI BELİRTECEK BİR ISLIK DAHİ ÇALMANIZI ASLA !...

YAZISIZ

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sağdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum varmı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:

SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstığını tercih eder?

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır: Omür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstığı haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstığı.

(Manajans : 2729 — 159)

AKBAHA

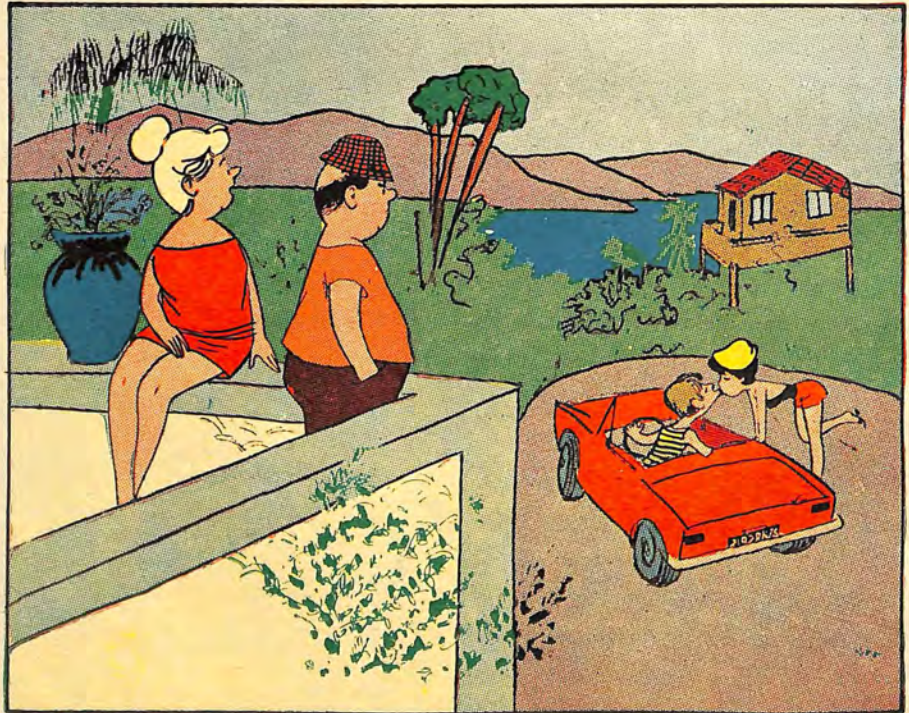

"BOŞVERMİŞİM, BOŞVERMİŞİM, BOŞVERMİŞİM DÜNYAYA!.."

YAZISIZ

- YOOO, GÖZLÜKLERİMİ ÇIKARAMAM !..
SONRA KENDİMİ GİBİGİPLAK HİS-
ŞEDERİM !

- KİMIN OĞLU OLDUĞUNU, NEREDE OTURDUĞUNU, NE İŞ YAPTIĞINI
BİLİYOR MU ?..
- YOK CANIM ARABANIN NUMARASINDAN BAŞKA BİRŞEY BİLMİYOR !..